

Anti-Emperyalist ve Anti-Oligarşik Mücadelede

KURTULUŞ CEPHESİ

Zafer Bizim Olacaktır!

<http://www.kurtuluscephesi.com>

YIL: 23 SAYI: 132 Mart-Nisan 2013

On'lar
“Evcilleştirilemezler”!

Kızıldere ve On'lar

Ömür Karamollaoğlu
Mehmet Yıldırım, Nihat Kurban
Süleyman Aydemir, Cemalettin Dövençi

Oslo'dan İmralı'ya,
Milletten İslamiyete
“Bölgesel Güç” Hayali

Misak-ı Milli

Self-Determination,
“Algı” Bozukluğu
ve Bilinç Çarpılması

Anayasal
Hokkabazlık

“Barış”ın Vizyonu ve
“Akil Adamlar”ın Misyonu

Her karşı-devrimden ya da devrimci mücadeleden başansızlığından sonra ortaya çıkan durumlar ve devrimci mücadelenin önderlerinin “evcilleştirilmesi”, adlarının başka amaçlar için kullanılmasına ilişkin bir değerlendirme.

3

ON’LAR
“EVCİLLEŞTİRİLEMEZLER”!

Ve yanındakinin
kanlı başı omzuna değince,
ona sıra gelince
sayısını saydı...
Söz istemez
Yaşlı göz istemez
Çelenk melenk lazım değil
Susun
Sıra Neferi Uyunun...

6

KIZILDERE
VE ON’LAR

7

ÖMÜR KARAMOLLAOĞLU
MEHMET YILDIRIM
NİHAT KURBAN
SÜLEYMAN AYDEMİR
CEMALETTİN DÜVENCİ

MİT ile A. Öcalan arasındaki
“uzlaşma/müzakere” sürecinde
ortaya çıkan “barış süreci”nin
emperyalizmin ve oligarşinin
“Bölgesel Güç” hesaplarıyla
bağlantısını irdeleyen
bir yazı.

9

OSLO’DAN
İMRALI’YA,
MİLLETTEN
İSLAMİYETE
“BÖLGESEL GÜÇ”
HAYALİ

Osmanlı Meclis-i Mebusan’ın kabul ettiği ve 17 Şubat 1920’de açıklanan “Yeni Türk devleti”nin ulusal sınırlarına ilişkin karar.

19

MİSAK-I MİLLİ

Ulusların kendi kaderini belirleme hakkı, ulusal devlet ve devrim konularında ortaya çıkan “algı”lar üzerine bir değerlendirme.

22

SELF-DETERMİNATION,
“ALGI” BOZUKLUĞU
VE BİLİNÇ ÇARPILMASI

“Anayasal yurttaşlık” vb. söylemlerle sürdürülen “yeni anayasa” tartışmalarında yapılan gözbağcılığa ilişkin bir değerlendirme.

32

ANAYASAL
HOKKABAZLIK

MİT-Öcalan “görüşmeleri”yle ortaya çıkan “Barış süreci”ne ilişkin PKK’nin “ülkeyi terk etmesi” ve “Akil adamlar” üzerine kısa bir değerlendirme.

37

“BARIŞ”IN
VİZYONU VE
“AKİL ADAMLAR”IN
MİSYONU

KURTULUŞ CEPHESİ

SORUMLU: Sezai Görür

Yazışma Adresi:

Postfach 1414

55504 Bad Kreuznach / Deutschland

<http://www.kurtuluscephesi.com>

<http://www.kurtuluscephesi.org>

<http://www.kurtuluscephesi.net>

<http://www.kurtuluscephesi.de>

E-Posta Adresi:

kurcephe@kurtuluscephesi.org

On'lar “Evcilleştirilemezler”!

1848 devrimleriyle kendisi-için-sınıf olarak proletaryanın tarih sahnesine ilk çıktığı andan itibaren proleter devrimciler, tarihin pek çok evresinde zaferi ve yenilgiyi, ateşi ve ihaneti yaşamışlardır.

1848 devrimleri liberal burjuvaların, küçük-burjuva demokratların ikircikliği ve korkaklığı yüzünden yenilgiye uğrarken, bu yenilginin bedelini proletarya ve proleter devrimciler ödemiştir. Marks ve Engels, kendi anayurtlarını terk etmek ve ölene kadar sürgünde yaşamak zorunda kalmışlardır.

Ama yenilgiyi “kişisel bozgun”a dönüştürenler, Engels’in sözleriyle, “bir gün saçsaça başbaşa gelerek, ertesi gün öpüşüp koklaşarak, daha ertesi gün de bütün kirli çamaşırlarını dünyanın gözü önünde yıkamaya kalkarak” proletaryanın devrimci mücadelesine çok daha büyük zararlar vermişlerdir.

Yabancı ordular tarafından kuşatılmış Paris’te, 18 Mart 1871’de proletarya tarihte ilk kez kendi öziktidarını kurmayı başardı. “18 Mart’tan sonra, Paris hareketinin, o güne değin yabancı istilaya karşı mücadelenin geri-planına itilmiş bulunan sınıf niteliği, keskin ve arı bir biçimde ortaya çıktı.” İşgal ordularıyla işbirliği yapan Fransız “milli” burjuvazisi Paris proletaryasına ihanet etti ve Komün, ilk proletarya iktidarı yenilgiye uğratıldı.

Yenilgiyle birlikte sürgün yoluna düşen Komünarlar daha sürgünün ilk anlarından itibaren ayrılmaya, bölünmeye ve parçalanmaya başladılar. Bakunin ayrı bir baş çekerken, pek çokları, Marks-Engels’in deyişiyle, bu “Kuran’ı olmayan Muhammed”i izlediler. Proletarya ideolojisinin kurucuları Marks ve Engels etkisizleştirilmeye çalışıldı.

Engels, 1848 devrimlerinin ve Paris Komünü’nün yenilgisinden sonra ortaya çıkan durumu şöyle özetledi:

“Her karşı-devrimden ya da başarısız devrimden sonra, yurtdışına kaçan mülteciler arasında ateşli bir faaliyetler gelişir. Birbirlerini arabayı çamura saplamış olmakla, ihanetle ve öteki ölümcül günahlarla suçlayan çeşitli tonlarda parti grupları kurarlar. Bunlar anavatanla etkin ilişkileri sürdürürler, örgütlenirler, tertiplere girerler, bildirirler ve gazeteler basarlar, yirmi dört saat içerisinde her şeyin yeniden başlayacağına, zaferin kesin olduğuna yemin ederler, ve bu umutlara kapılarak hükümet koltuklarını paylaşırlar. Anlamak istemedikleri kaçınılmaz tarihsel koşullara değil de, bireylerin raslantısal hatalarına bağladıkları hayal kırıklıkları doğal olarak birbirini izler, karşılıklı yakınmalar üstüste yığılır ve genel çekişmelere yolaçar.” (F. Engels, *Blankinci Komün Mültecilerinin Programı, Seçme Yapıtlar*, Cilt: II, s: 453.)

Benzer şeyler 1905 Rus Devrimi’nin yenilgisinden sonra Lenin ve Bolşeviklerin başına geldi. Yenilgi sonrası “kişisel bozgunu” yaşayan kimi “ünlü” Bolşevikler “ampiryokritizm” yoluyla “tanrıya” ulaşırken, “çevre bölgelerinin”in marksistleri milliyetçiliğe yöneldiler.

Stalin bu gelişmeyi şöyle tanımladı:

“Rusya’da karşı-devrim dönemi yalnızca ‘yıldırım ve gökgürültüsü’nü değil, ama

hareket karşısında düşüncüklüğünü, ortak güçlere inançsızlığı da getirdi. Önceleri “parlak bir geleceğe” inanılmıştı ve insanlar, milliyetlerinden bağımsız olarak, birlikte savaşıyorlardı: Her şeyden önce ortak sorunlar! Daha sonra içe bir kuşku girdi ve insanlar, herkes kendi ulusal yuvasına dönmek üzere, birbirlerinden ayrılmaya başladılar: Kimse kendinden başka kimseye güvenmesin! Her şeyden önce ‘ulusal sorun!’” (Stalin, *Marxizm ve Ulusal Sorun ve Sömürgeler Sorunu*, s. 7.)

Ardından emperyalistler arası yeniden paylaşım savaşı geldi. II. Enternasyonal’in önderleri başta olmak üzere pek çok ülkenin marksist partileri “yurt savunması” bahanesiyle şovenizme kaydılar. Ve her zaman olduğu gibi, Marksizme saldırılar yoğunlaştı.

“Tarihte devrimci düşünürlerin öğretileri ile, kurtuluşları için savaşım veren ezilen sınıflar önderlerinin öğretilerinin başına birçok kez gelen şey bugün de Marks öğretisinin başına geliyor. Egemen sınıflar, sağlıklarında büyük devrimcileri ardı arkası gelmez kısıcılıklarla ödüllendirirler; öğretilerini, en vahşi düşmanlık, en koyu kin, en taşkın yalan ve karaçalma kampanyalarıyla karşılarlar. Ölümlemlerinden sonra, büyük devrimcileri zararsız ikonlar durumuna getirmeye, söz uygun düşerse, azizleştirmeye, ezilen sınıfları ‘teselli etmek’ ve onları aldatmak için adlarını bir hâle ile süslemeye çalışırlar. Böylelikle, devrimci öğretileri içeriğinden yoksunlaştırılır, değerden düşürülür ve devrimci keskinliği giderilir. Burjuvazi ve işçi hareketi oportünistleri, bugün işte marksizmi ‘evcilleştirme’ biçimi üzerinde birleşiyorlar. Öğretinin devrimci yanı ve devrimci ruhu unutuluyor, siliniyor ve değiştiriliyor. Burjuvazi için kabul edilebilir ya da öyle görünen şeyler ön plana çıkarılıyor ve övülüyor. Bugün bütün sosyal-şovenler, –gülmeyin!– ‘marksist’tirler. Ve daha düne dek marksizmin kökünü kazıma işinde uzmanlaşmış burjuva Alman bilgileri, şimdi bir soygun savaşının yürütülmesi için son derece iyi örgütlenmiş o işçi sendikalarını eğitecek bir ‘ulusal-Alman’ Marks’tan gitgide daha sık söz ediyorlar!” (Lenin, *Devlet ve Devrim*, s. 13-14.)

Lenin’in ortaya koyduğu bu durum, pek çok ülkedeki devrimci mücadelelerin yenilgisinden sonra ortaya çıktığı gibi, ülkemizde de 12 Eylül karşı-devrimci askeri darbe sonrasında en geniş ve en yaygın biçimde ortaya çıktı.

Dün, “anarşist” diyerek karalanan, idam edilen devrimciler, “Denizler”, şimdi “hiç kimseyi incitmemiş azizler” olarak sunulmaya başlandı. Deniz Gezmiş, parkasıyla “ikonlaştırılırken”, onların örgütleri olan *Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu* (THKO) unutturuldu. “Darağacında Üç Fidan” edebiyatı yapılırken, Hüseyin İnan’ın “*Türkiye Devriminin Yolu*” broşürü yokluğa terk edildi.

“Denizler”in “evcilleştirilmesi”ne yönelik her türlü girişim sürerken, “Mahirler”e pek el ve dil uzatan çıkmadı. Yine de her fırsatta Mahir’lerin ve Mahir Çayan’ın “evcilleştirilmesi” için çaba gösterdiler. Ama “Mahirler” hala tehlikeliydiler, hala onların düşüncelerini ve stratejilerini (doğru ya da yanlış) izleyen THKP-C’li örgütler vardır. Mahir Çayan’ın yazıları, her türlü yasaklamaya rağmen elden ele, kulaktan kulağa yayılıyor.

Mahirler, yani THKP-C ve Mahir Çayan’ın “evcilleştirilemez” olduğu her girişimde bir kez daha ortaya çıktı. O zaman “taktik” değiştirdiler. THKP-C’yi ve Mahir Çayan’ı “evcilleştirmek” yerine, onların adlarını, kendi basit ve sıradan çıkarları ve siyasal amaçları için kullanmaya yöneldiler. “Mahirlerin yoldaşı” diye sunulanlara koltuklar ikram edildi, milletvekili yapıldı. Onlar aracılığıyla “Mahirler”i kendi siyasal emellerine alet edebileceklerini, kullanabileceklerini tasarladılar. (Bunda, 1970’lerde THKP-C hareketi içinde oportünist eğilimleri temsil eden DY’nin ÖDP’sinin, Ufuk Uras’la neo-liberalleşmesiyle başka çıkarlar için kullanılabilir bir “sol/mahalle baskısı” oluşturulabileceği varsayımı etkili olmuştur.)

Ve bugün, On’lar ve Denizler, dün kendilerini küçük-burjuva devrimcisi diye küçümseyenlerce, “Kemalistler” diye suçlayanlarca “kutsanıyor”! Adlarına “parklar” açılıyor, “mesajlar” yayınlıyor. MİT’le yapılan görüşmelerin ürünü olan “Barış” onlara “ithaf” ediliyor!

Marks, Engels ve Lenin’i “aşığı” söyleyenlerin, tarihte ilk kez ulusların kendi kaderlerini belirleme hakkını parti programlarına koyan proleter devrimcileri anmayanların, Marksizm-Leninizmi dillerinden ve yazılardan silip atanların “kutsaması”na karşılık Mahir Çayan

yan yoldaş onlarca yıl önce şöyle söylüyordu:

“Partimizin çizgisi, Marksizm-Leninizmin dünyanın ve ülkemizin somut şartlarına uygulanmasının oluşturduğu proleter devrimci çizgidir. Ve eylemleri de, bu leninist ideolojik ve politik tespitin pratiğe yansımalarıdır.”

On’lar, Kürt ulusal sorunu karşısında, “kapitalist modernite” ya da “endüstriyalizm” gibi anti-marksist kavramlara ve söylemlere gereksinme duymamışlardır. Söyleyeceklerini enternasyonalist bakış açısıyla açık ve net ortaya koymuşlardır:

“Mihri Belli’ye göre, Türkiye’deki milli meselelerin her zaman ve her şart altında tek bir çözüm yolu vardır; Kürt emekçi halkının çıkarlarıyla bağdaşan tek formül vardır; o da, meseleyi şartlar ne olursa olsun, Misak-ı Milli sınırları içinde ele almak gerekir.

Oysa bu görüş, temelden yanlış ve anti-sosyalist bir görüştür. Bilindiği gibi, devrimci proletarya milli meseleyi ulusların kendi kaderini tayin hakkının ışığı altında ele alır. Biz, ulusların kendi kaderini tayin hakkının ışığı altında diyoruz ki: ‘Her şart altında, her zaman meseleyi Misak-ı Milli sınırları içinde ele almak gerekir veya Kürt emekçi halkının çıkarlarıyla bağdaşan tek çözüm yolu ayrılma hakkının kullanılmasıdır’ diyen görüşler yanlıştır. Bu görüşlerin sahipleri, her iki tarafın burjuva ve küçük-burjuva milliyetçi unsurlarıdır. Oysa, devrimci proletarya, meseleyi diyalektik bir tarzda ele alır. Yani, ulusların kendi kaderini tayin etme hakkının öngördüğü *ayrılma, özerklik, federasyon vs.* çözüm yollarının hangi şartlar altında ve ne zaman geçerli olabileceğini açıkça ortaya koyar.”

On’lar, ne kadar çaba gösterilirse gösterilsin “evcilleştirilemezler”! On’ları, düşünmedikleri, kabul etmedikleri ve uğruna ölümü göze almadıkları, karşı oldukları, reddettikleri anti-marksist ve anti-leninist anlayışlara payanda edemeyeceklerdir!

Ve son olarak, Mahir yoldaşın şu sözlerini anımsatmakla yetineceğiz:

“Biz proletaryanın devrimci ilkelerinin pazarlık konusu olmasına sonuna kadar karşı çıkacağız. Böyle pazarlıklara bugüne kadar yanaşmadık ve bugün de yanaşmayacağız!

Unutmayalım, proleter devrimci, devrimci hareketin esenliği için, sadece taktiklerde veya ikinci dereceden teorik meselelerde geçici uzlaşmalara gidebilir; devrim lehine eğilip bükülebilir. Ama, proletaryanın devrimci ilkelerinde o, asla pazarlığa yanaşmaz. Ve bu ilkeleri pazara çıkarana karşı da devrimci tavır, proletaryanın en uzlaşmaz, en sekter tavrıdır.”

MAHİR ÇAYAN
1946 Samsun

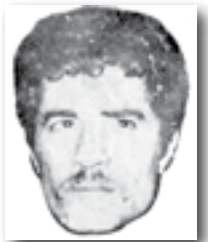
SABAHATTİN KURT
1949 Gevaş

SAFFET ALP
1949 Kayseri

CİHAN ALPTEKİN
1947 Ardeşen

ÖMER AYNA
1952 Dicle

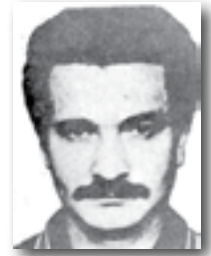
30 MART 1972 KIZILDERE

HÜDAİ ARIKAN
1946 Çivril

AHMET ATASOY
1946 Ünye

SİNAN KAZIM ÖZÜDOĐRU
1949 Şarkışla

ERTAN SARUHAN
1942 Fatsa

NİHAT YILMAZ
1937 Fatsa

ÖMÜR

KARAMOLLAĞLU

30 OCAK 1955/AKÇADAĞ

24 MART 1977/ANKARA

1955 yılında Malatya'nın Akçadağ ilçesinde doğdu. 1971 yılında Ankara Abidinpaşa Lisesi'nde okurken devrimci mücadeleye bir sempatizan olarak katıldı. 1974-75 döneminde SBF-BYYO'da yüksek öğrenim gençliğinin akademik-demokratik mücadelesinde aktif olarak yer aldı. 12 Mart sonrası ilk öğrenci derneklerinden olan SBF-BYYO Öğrenci Derneği'nin kuruluş çalışmalarına katıldı. Aynı dönemde AST'da oyuncu olarak da çalışan Ömür yoldaş, M. Gorki'nin "Ana" ve B. Brecht'in "Carrar Ana'nın Tüfekleri" oyunlarının sergilenmesinde yer aldı. 1975 başından itibaren THKP-C/HDÖ üyesi olarak profesyonel devrimci yaşamına başladı. İlk görevi Ankara'daki legal kadroların sorumluluğunu üstlenmek oldu. Beylerderesi'nden sonra Ankara Bölge Komitesi'nde yer aldı. 1976-Haziran Kararı'ndan sonra Güney Anadolu ve Hatay bölgesinde kadroların politik eğitimleriyle görevlendirildi. Aynı yılın Aralık ayında THKP-C/HDÖ-Ankara Bölge Yöneticiliği'ne atandı. 1977 yılında THKP-C/HDÖ'nün yeniden Öncü Savaşına başlamasıyla birlikte gerçekleştirilen "26 Ocak Harekâtı"nda yönetici olarak yer aldı. 1977 Şubat'ında Genel Komite üyeliğine getirildi. Ankara ve Karadeniz Bölgelerinin Merkez Yöneticisi olarak şehir ve kır gerillasının stratejik örgütlenmesiyle görevlendirildi. "19 Şubat Harekâtı"nın düzenlenmesinde görev aldı.

"30 Mart Harekâtı"nın ilk günü, 24 Mart 1977'de, Ankara'da şehit düştü.

MEHMET YILDIRIM

1957 Tokat doğumlu ve küçük-köylü bir ailenin çocuğudur. İlkokulu bitirdikten sonra, İstanbul'a gelerek, küçük işyerlerinde ve krom kaplama ustası olarak, çeşitli fabrikalarda çalışmıştır. Fabrika işçiliği döneminde sendikal faaliyetlere katılmış ve bu faaliyetler çerçevesinde Devrimci Sağlık-İş sendikasında çalışmasını sürdürmüştür. Bu çalışmaları sırasında örgütle ilişkiye geçmiş ve 1978'de sendikal çalışmada örgüt üyesi olarak yer almıştır. 1978 sonlarında profesyonel kadro olarak Bakırköy çevresinde örgütsel çalışmalara katılmış ve Şubat 1981'de Genel Komite üyesi olmuştur. 15 Mart 1981'de Bahçelievler'deki çatışmada şehit düşmüştür.

NİHAT KURBAN

1958 Kars doğumlu olup, lise yıllarında Kars'ta THKP-C sempatizanı olarak devrimci mücadeleyle tanışmıştır. 1977 içinde örgütsel ilişki içine girmiş ve aynı yıl içinde örgüt üyesi olmuştur. İstanbul Hukuk Fakültesi öğrencisi olmakla birlikte zamanının büyük bir kısmını Kars'taki örgütsel çalışmalarda geçirmiştir. 1979 yılında bir silahlı çatışmada yaralanması üzerine, bir süre örgütsel çalışmaların dışında kalmışsa da, 1980 ortalarında Kars il yöneticisi olarak atanmıştır. Şubat 1981'de Genel Komite üyesi olmuş ve 15 Mart 1981'de Bahçelievler'deki çatışmada şehit düşmüştür.

CEMALETTİN DÜVENCİ

1956 Tekirdağ doğumlu olan yoldaş, küçük-köylü bir ailenin oğludur. Ailesinin İstanbul'a taşınmasından sonra, işçi olarak çalışmaya başlamıştır. Devrimci mücadeleyle ilişkisi, Bakırköy çevresindeki dernekler düzeyinde başlamış ve Halkevleri'nde faaliyet sürdürmüştür. 1976'dan itibaren örgütsel ilişkiye girmiş ve 1977-78 döneminde Bakırköy çevresinde örgüt üyesi olarak çalışmıştır. 1978 sonrasında profesyonel kadro olarak çalışmıştır. 1980 Nisan operasyonundan sonra, İstanbul bölgesinin yeniden düzenlenmesinde görev almış ve pragmatik ve sağ-ekonomist sapmaya karşı mücadelede etkin bir rol üstlenmiştir. Şubat 1981'de, pragmatik sapma içindeki unsurların ihracından sonra Genel Komite üyesi olmuştur. 15 Mart 1981 günü, Bahçelievler'deki örgüt evinin düşman güçlerince kuşatılması üzerine, diğer üç yoldaşıyla birlikte silahlı çatışmaya girişmiş ve dört saatlik çatışma sonucunda, diğer üç yoldaşıyla birlikte şehit düşmüştür.

SÜLEYMAN AYDEMİR

1957 Denizli doğumlu olup, Adana İktisadi ve Ticari İlimler Akademisi'ne girdikten sonra, devrimci mücadeleyle tanışmıştır. 1978 sonuna kadar öğrenci çevresinde etkili olan DY ilişkileri içinde faaliyette bulunmuş ve DY'ye karşı, aktivizm sloganıyla ortaya çıkan DS ile kısa bir süre ilişkisi olmuştur. DS'nin öz olarak DY'den farksız olduğunu kendi öz deneyimiyle gören Süleyman yoldaş, 1979 ortalarında Adana bölgesinde örgüt üyesi olmuş ve 1980'de profesyonel kadro olarak çalışmaya başlamıştır. 12 Eylül 1980 tarihinde ihbarcı tutum ve davranışlarından, her türlü uyarıya rağmen vazgeçmeyen bir kişinin cezalandırılması eylemine katılmış ve eylem sonrası Serdar Soyergin'le birlikte düşmanın askeri birlikleri ile giriştiği çatışmada bir yüzbaşıyı öldürmüştür. Bu olaydan sonra İstanbul bölgesinde görevlendirilmiş ve 15 Mart 1981'de Bahçelievler'deki çatışmada şehit düşmüştür.

Oslo'dan İmralı'ya, Milletten İslamiyete “Bölgesel Güç” Hayali

2013 Nevroz'una “damgasını vuran”, şüphesiz A. Öcalan'ın “İmralı”dan gönderdiği “mesaj” oldu. Yeni dönem “İmralı ziyaretleri”nin “Görüşme Notları”nın basına sızmasıyla birlikte başlayan beklentiler de bu mesajla “zirve” yaptı.

22 Mart tarihli gazeteler, hemen hepsi, “Silahlara Veda”, “Silah Devri Bitti”yle başlayan “Barış Zamanı”yla sona eren manşetlerle çıktı. Böylece A. Öcalan'ın “beklenen mesajı” Diyarbakır'daki Nevroz'u zafer şenliğine dönüştürürken, İmralı'da hangi pazarlıkların yapıldığı ve nasıl sonuçlanacağına ilişkin belirsizlikler pek önemsenmedi. Yine de bu “İmralı süreci”nin nereye gideceği ve nelere yol açacağı köşe yazılarında satır aralarında ifade edilmeye çalışıldı.

Kimileri (“endişeli aydınlar”), 35-40 bin kişinin ölümüne yol açan otuz yıllık Kürt silahlı mücadelesiyle “barış”ın böylesine kolayca, İmralı cezaevinde MİT'le yapılan görüşmelerle sağlanabileceğine kuşkuyla yaklaştılar. Doğal olarak da, Recep Tayyip Erdoğan ve “kurmay heyeti”nin (“mehteran takımı”) “İmralı müzakereleri”yle ülkenin bölünmesine yol açabilecek bir “gizli pazarlığın” yapıldığını düşündüler.

Bir başka kesim (“neo-liberaller”), yıllar-

dır propagandasını yaptıkları “barış”ın böylesine “kolayca” gerçekleşebileceğinden “endişe ve kuşku”ya kapıldılar. Doğal olarak da, “endişeli aydınlar” gibi konuşmaya, yazmaya başladılar.

“İş dünyası”, yani A. Öcalan'ın “tezler”inde ve “Newroz mesajı”nda “kötülüklerin anası” olarak gördüğü “kapitalist modernite”nin bizzat kendisi, fazlaca ortalıkta görünmemeye çalıştı. Kendi adlarına konuşan tüccar-tacir kırmaları (“ticaret erbabı”), bu “barış”la “Türkiye'nin uçacağı”nı en yüksek perdeden seslendirdiler.*

Bu manzara-i umumiye karşısında, A. Öcalan'ın “Newroz mesajı”nı “madde madde” ele alıp, 30 yılda PKK'nin “katettiği” yolu (bir kez daha) göstermek pekala mümkündür. Ve yine gelinen yerde, Kürt ulusal hareketinin “ulusal” niteliğini tümüyle yitir-

* “Uçmak”, son günlerin “popüler” sözcüklerinden birisidir. “İmralı tutanakları”nda A. Öcalan'ın, “Kürtler dindardır. İlk dönemlerde namaz kılıyordum, 33 sure ezberlemiştim. Köyün imamı Müslüm hoca ‘Sen böyle gidersen uçarsın’ diyordu” sözleriyle birlikte, “yeni anlam ve içeriğiyle” güncelleşti. A. Öcalan'ın “uçması”, tarikat şeyhlerine ilişkindir. Halk inancında dini inancı yüksek olan “şeyh” uçar! Herkesin bilebileceği gibi, gerçekte, “şeyh” uçmaz, müritler uçurur.

diğinden söz etmek de olanaklıdır. Tüm bunlar PKK hareketinin tarihini ve evrimini bilmeyen “yeni kuşaklar” açısından belli bir öneme de sahiptir. Ancak bütün bunlar gelinen aşamayı ve olası gelişmeleri açıklamaya yetmeyecektir.

Temel soru, PKK'nin 30 yıllık gerilla savaşının başlangıçta ilan edilen amaçlarına neden ulaşamadığı ya da bugün, AKP eliyle PKK'nin “meşrulaşması” ve “Kürt realitesinin” yarı-resmi kabul edilmesi de değildir.

Temel soru, PKK'nin terminolojisiyle “devrimci halk savaşı”nın “stratejik denge aşaması” olarak yorumlanabilecek bir evresinde “nihai sonuca” ulaşılmışçasına bir değişimin neden ortaya çıktığı ve nasıl bir evrilme göstereceğidir.

Bu sorunun tam ve doğru olarak ortaya konulabilmesi ve yanıtlanabilmesi için bir kez daha 30 yıl kadar öncesine gitmek gerekmektedir.

15 Ağustos 1984'te Eruh ve Şemdinli baskınlarından sonraki 5-6 yıl içinde PKK belli başarılar elde etmişse de, “iç ve dış kompolar” ve verilen ağır kayıplarla (A. Öcalan'ın 1995 kongresinde yaptığı konuşmanın sözleriyle) “yok olma” noktasına gelmişken, birden, “neo-liberalizm”in ve “köşe dönmeçiliğin” (*pragmatizmin*) Türkiye temsilcisi Turgut Özal'ın Kürt sorununu “çözme yolu”na ilişkin “fikirleri” ortaya atıldı. Tarih 1991'di.

1991 yılı, Sovyetler Birliği'nin dağıtıldığı, Amerikan emperyalizminin Irak'a saldırdığı (Mart 1991) ve ardından 36. paralelin kuzeyini “uçuşa yasak bölge” ilan ettiği (Nisan 1991) yıldır.

Sovyetler Birliği'nin “yeni pazar” olarak emperyalist ülkeler arasında paylaşılması ve Irak üzerinden Ortadoğu petrolünün denetim altına alınmaya çalışılması 1991 yılında başlayan ve günümüze kadar süren yeni bir sürecin başlangıcı olmuştur.

Bu yeni süreç, Turgut Özal'ın temsil ettiği Türkiye egemen sınıfları tarafından “tarihsel fırsat” olarak görülmüştür. Turgut Özal'ın amiyane deyişle, “bir koyup üç alma” zamanıdır. Bunun yolunun da, Amerikan emperyalizminin Ortadoğu'ya ilişkin plan ve girişimlerinin içinde yer almaktan geçtiği düşünülmüştür. Turgut Özal büyük gayretle Amerikan emperyalizminin Irak saldırısına katılmaya çalışmış, ancak “zama-

nın” Genelkurmay Başkanı'nın istifasıyla bu “murat”ına erememiştir.

Ve temel sorun, işte bu “murat”ta yattığıdır.

“Murat”, geniş anlamda, Sovyetler Birliği'nin paylaşılmasından pay kapmak (“Türki cumhuriyetler”) ve Irak petrollerine ortak (“küçük ortak”) olmaktır.

12 Eylül'den sonra işlevsiz ve işsiz kalan MHP'li faşist milisler ile “Fethullah hoca” cemaati aracılığıyla Türki cumhuriyetlerde “nüfuz alanları” oluşturmaya çalışılırken, Irak'taki gelişmelerde yer kapmak ve “rol” almak için “tarihsel haklar”dan söz edilmeğe başlanmıştır.

Azerbaycan'da MHP'li faşist milisleriyle yapılmaya çalışılan darbe başarısızlığa uğramıştır. Böylece geriye Irak'tan, yani Irak petrolünden “pay kapma” kalmıştır. Böylece Osmanlı İmparatorluğu, “müslümanlık” ve “*Misak-ı Milli*” konuşulmaya başlanmıştır.

Zaten “Musul eski Osmanlı eyaleti”dir. Zaten “*Misak-ı Milli*”nin çizdiği sınırların içindedir”. “Zaten” İngiltere'yle 5 Haziran 1926'da yapılan Musul anlaşması “bir dayatma” sonucu imzalanmıştır. Dolayısıyla Kuzey Irak'ta (Musul-Kerkük) “tarihsel haklarımız” vardır. “Şimdi”, yani I. Körfez Savaşı sonrasında “uçuşa yasak bölge” ilan edilen 36. paralelin kuzeyindeki “tarihsel haklarımızı” dile getirmenin tam zamanıdır!

Turgut Özal'ın “kafasındaki plan”, eski Osmanlı ahali olan “bu bölge”de yaşayan Kürtlerle bir “federasyon”a gitmek ve bu yolla Musul-Kerkük petrollerine sahip olmaktır. “Öyleyse” denilmiştir, “Kürt sorunu”nu ve PKK “terörünü” bitirmenin yolu buradan geçmektedir.

Turgut Özal “kafasındaki bu planı” uygulayabilmek için, “Ortadoğu uzmanı” olarak “lanse” edilen **Cengiz Çandar**'ı Mesut Barzani'yle “gizli görüşmeler” yapmak için görevlendirmiştir. Bir süre sonra bu “görüşme” trafiğine **Hasan Cemal** ve **M. Ali Birand** da “dahl”* edilmiştir. Bunların “gazeteci” kim-

* “*Dahl*” sözcüğü, hemen herkesin günlük olarak kullandığı “dahlil” sözcüğünün Arapça telaffuz edilmiştir. AKP'nin Türkiye'yi “islamileştirme” girişimlerinde “Kur'an Arapçasına” özel önem atfedilmektedir. “Asabiyyet şeytandandır” demagojisinde de bu Arapça telaffuz başat rol oynamıştır. Bu yazımızda “dahlil” sözcüğünü kullanmamızın nedeni bu duruma dikkat çekmek içindir. Benzer durum “nevroz” sözcüğü için de geçerlidir. Kürtçe “yazım”da “Nevroz”un “v”si “w” ile

likleri sayesinde “gizli görüşmeler” kamufle edilmiştir.

Bu “arabulucu gazeteciler”in yanında, *Turkish Daily News* gazetesinin sahibi **İlknur Çevik*** de Süleyman Demirel’in “özel temsilcisi” olarak hükümet-Barzani görüşmelerinin “koordinatörü” olarak devreye sokulmuştur.

“Plan”, “kervan yolda düzülür” alışkanlığıyla zaman içinde geliştirilmiştir.

Bu “plan”a göre, Amerikan emperyalizmi uzun süre bu bölgede kalamayacaktır. Dolayısıyla Amerika bölgeden çekildiğinde Kuzey Irak’taki “Kürt yerel yönetimi” Saddam karşısında korumasız ve savunmasız kalacaktır. Türkiye, “büyük abi” olarak, “tarihten gelen” bağlara dayanarak Kuzey Irak’taki Kürt yönetimine “hamilik” yapacaktır. Bu “hamilik”, Kuzey Irak’taki Kürt yerel yönetimini “Türkiye federasyonu” çerçevesinde Türkiye’ye bağlayarak Musul-Kerkük petrollerine el koymayı sağlayacaktır.

Petrol “yoksulu” olan ve döviz gelirlerinin büyük bölümünü petrole harcayan Türkiye, Musul-Kerkük petrolüyle “ihya” olacak ve Ortadoğu’nun “süper bölgesel gücü” haline gelecektir. Özcesi Türkiye “uçacak”tır!

Böylece Cengiz Çandar, Hasan Cemal, M. Ali Birand ve İlknur Çevik’in aracılığıyla yapılan görüşmeler sonucunda Mesut Barzani belli ölçülerde “ikna” edilmiştir. Barzani de, “iyi niyetinin ifadesi” olarak Türk ordusuyla birlikte PKK’ye yönelik operasyonlara peşmergelerin katılmasını sağlamıştır.

PKK, bu gelişmeler karşısında “köşeye sıkışmış”tır. Bu aşamada Talabani’nin devreye girmesiyle ateş-kes ilan ederek (15 Mart 1993) , Turgut Özal’ın Kuzey Irak’a yönelik “federatif çözüm planı”na dahil olmuştur.

Şüphesiz Turgut Özal’ın bu planı, o dönemde SHP ile koalisyon yaparak başbakan olan Süleyman Demirel tarafından da “uygun” görülmüştür. Günümüzün söylemiyle, Turgut Özal’ın “planı” bir “**devlet politikası**” haline gelmiştir.

yazılırken, Türkçe “yazın”da “Nevruz” yazımı kullanılmaktadır. Böylece “Nevroz” sözcüğünün “yazımı” üzerinden savaş yürütülmektedir.

* İlknur Çevik’in diğerlerinden farkı sadece temsil ettiği kişi ve makamlar değildir. İlknur Çevik, kendince ve kendisi için “durumdan vazife” çıkarmış, “arabuluculuğu” fırsata dönüştürmüştür. Bu sayede Kuzey Irak’taki “bölgesel Kürt yönetimi”nin petrol ve inşaat ihalelerinden nemalanmıştır.

Ardından 24 Mayıs 1993’te Bingöl’de 33 askerın öldürülmesi ve Turgut Özal’ın “vefati” “yol kazası”na yol açmıştır. “Plan” uygulanamamıştır.

Gerçekte ise, “yol kazası” denilebilecek tek şey, Amerikan emperyalizminin “Çekiç Güç”le yürüttüğü “uçuşa yasak bölge” yoluyla Kuzey Irak’taki Kürt yönetiminin “hamiliğini” uzun süre sürdürmeye yönelmesidir. Bunun üzerine Mesut Barzani “gazeteciler”le yapılan görüşmelerden çekilmiştir. Bu da “plan”ın rafa kaldırılmasına yol açmıştır.

“Plan” rafa kaldırılmış da olsa, bir kez “devlet politikası” haline getirilmiş olduğundan varlığını korumuştur.

TÜSİAD, bu “planı” “yeni kuşaklara” benimsetme misyonuyla 2002 yılında hazırladığı “*Coğrafya*” kitabıyla bu “plan”ın “fıkr-i takipçisi” olmayı sürdürmüştür.

TÜSİAD’ın “*Coğrafya*” kitabında Türkiye, “**Yeni Bir Jeopolitik Bölgesel Güç Odağı**” olarak tanımlanmaktadır.

“Sovyetler Birliği’nin ortadan kalkması sonucu Batı ile bağlan temelde ortak güvenlik çıkarlarına dayanan Türkiye’nin, özellikle Avrupa için jeopolitik öneminin azaldığı düşünülmüştür. Bu düşüncenin gerçekçi olmadığı, 1991’deki ilk Körfez Savaşı sırasında görüldü. Irak’ın Kuveyt’i işgali Batı için yaşamsal öneme sahip enerji kaynaklarını tehlikeye sokmuştu. Bu savaş Avrupa için Türkiye ile bağların önemini ortaya koymuştur.

Krizle birlikte, Kuveyt’i işgal ve ilhak eden Irak’a karşı Türkiye’nin izlediği aktif dış politika ile **Türk dış politikasının temel prensiplerinden biri olarak görülen Araplar arası sorunlarda tarafsız kalınması ilkesi terk edilmiştir**. Irak ile ortak sınıra sahip tek NATO üyesi olan Türkiye, kriz boyunca uluslararası çevrelerde adından sıkça söz edilen bir ülke olmuştur.

Ortadoğu’da Türkiye, en ciddi rekabeti komşusu İran ile yaşamaktadır. Türkiye ve İran özellikle Orta Asya coğrafyasında nüfuz mücadelesi vermektedir. Ayrıca Hazar ve Orta Asya petrol ve doğal gazının ulaşımı için de İran alternatif güzergâhlar önermektedir.”* (abç)

“Yeni kuşakları” koşullamaya yönelik bu “fıkr-i takip” Amerikan emperyalizminin Saddam (Baas) yönetimini devirmek için Irak’ı işgale hazırlanmasıyla birlikte bir kez daha “kuvveden fiile” geçmiştir. TÜSİAD’ın sözcülüğünü yaptığı oligarşik yönetim Irak işgalinin “yeni bir fırsat” yarattığını düşünerek işgale “dahl” olunmasını istemiştir. Ancak “herkesin malumu” olan 1 Mart tezkeresinin TBMM’den geçmemesi heveslerin kursakta kalmasına yol açmıştır. O günlerde de çok iyi bilindiği gibi, bu gelişmenin arka planında TSK’nın **bu politikaya karşı çıkması** belirleyici olmuştur. Böylece Amerikan emperyalizminin Irak işgaliyle ortaya çıktığı düşünülen “fırsat” heba olmuş ve TÜSİAD’ın “Coğrafya” kitabının sözleriyle, eski “Türk dış politika prensibine” geri dönmek zorunda kalınmıştır. (Bu “karşıtlar”, “Ergenekon” ve “Balyoz” operasyonlarıyla ordudan tasfiye edilmişlerdir.)

Bu durumu Sakıp Sabancı 22 Mart 2003’te yaptığı açıklamada şöyle ifade etmiştir:

“Talih kuşu omuzumuza kondu, biz burada bağırarak haykırdık, kış kış kış, kuşu uçurttuk.”

Ardından 26 Mart 2003 günü TÜSİAD Başkanı Tuncay Özilhan ne olduğunu ve ne yapılması gerektiğini şöyle açıklamıştır:

“Zaman geçtikçe, on yılların yerleşik siyaset ve yönetim anlayışına teslimiyet eğilimi güçlenmeye başladı. Sonunda Türkiye her konuda kendini köşeye sıkışmış buldu.

Bundan sonra, Irak Savaşı kapsamında ne tür bir işbirliğine girilirse girilsin, ABD ile ilişkilerimizin normalizasyonu, 1974 Silah Ambargosu’nu izleyen dönemden bile daha uzun zaman alacaktır. Özellikle Kongre nezdinde, Türkiye karşıtı lobilerin etkinliğinin artması, Bakü-Ceyhan boru hattının geleceği, Türk firmalarının ABD pazarlarında karşılaşacağı engeller gibi konuların gündeme gelmesi sürpriz olarak görülmemelidir.

Türkiye’nin yerleşik siyasi yönetim anlayışı, zaman zaman kapalı bir toplumun siyaset, ekonomi ve dış politika anlayışının etkisi altına girmektedir. Bu anlayış, **yüzyılımızın gereklerine uygun bir ulusal çıkar tarifi**

yapmak yerine, geçen yüzyılın anılarıyla beslenen bir ulusçuluğu rehber edinebilmektedir. Tarihsel nedenlerle iç tehditlere odaklanan bir ulusal güvenlik anlayışı yüzünden, uluslararası krizleri okumakta zorluk çekebilmektedir. Ülke içi iktidar dengelerine, dünya dengelerinden daha fazla konsantre olduğundan, uluslararası ilişkilerde gerçekçi çözümler üretmekten uzaklaşabilmektedir.” (abç)

Amerikan emperyalizminin “planı” (popüler söylemle “Büyük Ortadoğu Projesi”) çerçevesinde TÜSİAD’ın dile getirdiği “jeo-politik bölgesel güç” “planı” giderek “devlet içinde” farklılaşmaya ve ayrılmaya yol açmıştır.

Bu “plan” ya da “jeo-politik bölgesel güç” olma hesapları değişik biçimlerde “teorize” edilmeye çalışılmıştır.

Birinci teorikleştirme girişimi, doğrudan “neo-liberal solcular” aracılığıyla gerçekleştirilmiştir. Bunun “medya”daki temsilcileri, Cengiz Çandar vb.’lere ek olarak Ertuğrul Özkök, Serdar Turgut ve İsmet Berkan olmuştur. E. Özkök ve S. Turgut’un “teorikleştirme” çabaları “popülist” düzeyde kalırken, İsmet Berkan’ın girişimi daha “akademik” görünümünde olmuştur.

“Teori” basit ve sıradandır: Türkiye, Turgut Özal döneminde kalınan yerden başlanarak Kuzey Irak’taki Barzani yönetimiyle “iyi ve sıcak ilişkiler” geliştirecek, onların “güvenini” kazanacak ve ardından Barzani yönetimini (ya da “Güney Kürdistan”) Araplardan ve “Farsi”lerden gelecek tehditlere karşı korumayı taahhüt edecektir. Bu taahhüt çerçevesinde Türkiye’deki “Kürt sorunu” belli bir “çözüm” kavuşturularak “federatif” ya da “konfederatif” temelde Kuzey Irak’ın Türkiye’ye bağlanması sağlanacaktır.

Burada “jeo-politik bölgesel güç”ün ikinci “teorikleştirme” girişimi için içine girmektedir: **“Osmanlıcılık”** ya da **“ümmetçilik”** (neo-liberal solcu “jargonunda” **“İslam Enternasyonalizmi”**).

Bu “teorikleştirme”nin temel savı, bu “coğrafya”da bin yıllık Osmanlı yönetimi “İslamiyet” temelinde herkesi “birlik” içinde tutmuştur. 19. yüzyılda yayılan “milliyetçilik” bu “kardeşlik bağı”nı yok etmiştir. “Türkler”-in gücü ve “Kürtler”in petrolü vardır. Bu iki

öğe “**İslamiyet**” temelinde bir araya getirilebilirse Türkiye tartışmasız “bölgesel güç” olacaktır!

Birinci “teorize” etme çabası “kozmpolitizm”e dayanırken, ikincisi “kozmpolitizm”in dinsel versiyonu olan “ümmeçiliğe” dayanmaktadır. Bu açıdan ikisi karşıt “teoriler” değil, birleşik “teori”lerdir.

Doğal olarak bu “teorikleştirme”ler, TÜSİAD’ın “*Coğrafya*” kitabında dile getirildiği gibi, İran “faktörü”ne gelip dayanmaktadır. Bu da ikinci bir ortak payda oluşturmaktadır.

Birincisine göre (“neo-liberal” teori), İran’daki “molla rejimi” çağdışıdır, radikaldir ve Batı uygarlığının değerlerini tehdit etmektedir. İkincisine göre ise, İran, “şii”liğiyle “ezelden ebede” “sünni” Türkiye’nin düşmanıdır.

Böylece Türkiye’nin “bölgesel güç” olmasına yönelik iki “teorikleştirme” çabası İran konusunda da ortaklaşmaktadır.

Dahası, “Şii Irak Arapları”, her durumda “Şii İran Farsileri”yle ortak hareket edecektir. Dolayısıyla da Arap-Kürt çatışmasında İran ile Araplar arasında ittifak kurulması büyük olasılıktır. Bu yüzden de, Kürtlerin “bölgesel dostu” “sünni Türkler” olacaktır.

Burada “milliyetçi” ve “ulusalcı” kesimler de işin içine “dahl” olmaktadır. Bunların “dahl” olması, bir yanıyla “Türk-İslam Sentezi”ne (“milliyetçiler”), diğer yanıyla *Misak-ı Milli*’ye (“ulusalcılar”) dayandırılmaktadır. Ne de olsa Musul-Kerkük *Misak-ı Milli* sınırları içindedir. Bu da “doğal hak” oluşturmaktadır! Bu “doğal hak” “kuvveden fiile” geçirildiğinde Türkiye’nin petrol kaynaklarına sahip olacağı “açık”tır. Bu da “milliyetçi” ya da “ulusalcı” Türkiye’yi “uçurur”!

Üçüncü “teori” ise, Türkiye’nin Amerikan emperyalizmi tarafından “alt-emperyalist” bir ülke haline getirilmek istendiğidir. 1970’lerden kalma bu teorik yaklaşım, gelişen olaylarla “update” edilmektedir.

İşte Ahmet Türk’ün A. Öcalan’ın “Newroz mesajı” üzerine söylediği, “Sosyalist dostlarımız ‘Kürtler bizi satıyor’ demesin. Biz çok acılar çektik. Bizi de anlayın. Bu fırsatı kaçıramayız.” sözünde ifadesini bulan “fırsat”, “bölgesel güç” arzusunun teorikleştirilmesinin ürünüdür.

Bu “fırsat” A. Öcalan’ın “Newroz mesajı”nda şöyle ifadesini bulmaktadır:

“Kapitalist moderniteye dayalı

son yüzyılın baskı, imha ve asimilasyon politikaları; halkı bağlamayan dar bir seçkin iktidar elitinin, tüm tarihi ve de kardeşlik hukukunu inkar eden çabalarını ifade etmektedir. Günümüzde artık tarihe ve kardeşlik hukukuna ters düştüğü iyice açığa çıkan bu zulüm cenderesinden ortaklaşa çıkış yapmak için hepimizin **Ortadoğu’nun temel iki stratejik gücü** olarak kendi öz kültür ve uygarlıklarına uygun şekilde demokratik modernitemizi inşa etmeye çağırıyoruz.”

TÜSİAD’ın “jeo-politik bölgesel güç odağı” “planı”, A. Öcalan’ın dilinde “iki stratejik güç” olarak ifade edilmektedir. Türkler ile tüm-Kürtlerin federatif ya da “gevşek konfederatif” bir yapı içinde birleşmeleriyle böyle bir gücün ortaya çıkabileceği kabul edilmektedir.

Özetle: “Kürt sorunu”nun çözümü, *Misak-ı Milli* sınırları içinde Türkler ile tüm-Kürtlerin “ortak” bir devlet içinde bir araya geldiklerinde, Musul-Kerkük petrolünden kaynaklanan “büyük” bir ekonomik potansiyel ortaya çıkacak ve bu potansiyel sayesinde bu “ortak güç”, Ortadoğu’nun “bölgesel gücü” haline gelecektir. Ekonomi büyüyecek, gelir düzeyi yükselecek ve halkın “refahı” artacaktır. Bunun için yapılması gereken tek şey, “Kürt sorunu”nu çözmektir.

İşte bu “hülya”, Ahmet Türk ve A. Öcalan için bir “fırsat”tır. Zaten işin içinde ABD vardır ve “açılım”lar ABD’nin dayatmasıyla yapılmıştır. Şimdi yine ABD’nin desteğinde “bölgesel güç” olma arzuları kabartılmıştır. “Türkler”in “ayranı” böylesine kabarmışken bundan yararlanmamak aptallık olur!

İkinci olarak, aynı mantık içinde, ABD Ortadoğu’yu yeniden “dizayn” ederken, Türkiye’nin “himayesinde” bir Kürdistan kurmayı da hedeflemektedir. Bu da hem bağımsız bir Kürdistan’ın doğumunu, hem de tüm-Kürtlerin birliğini sağlayacaktır. Bunun için tek yapmaları gereken şey AKP’nin “bölgesel güç” hayalini kabul etmektir!

Üçüncü olarak, AKP “köşeye sıkışmıştır”. ABD’nin her türlü dayatması karşısında çaresizdir. İktidarda kalabilmek için ABD’nin isteklerini yerine getirmek zorundadır. Amacı ne olursa olsun ABD “Kürt sorununu çöz” diye emretmiştir. AKP de çaresiz bunu kabul edecektir. Bu da tüm-Kürtler için bir “fır-

sat” demektir.

Elbette bu durum AKP ve Recep Tayyip Erdoğan için de bir “fırsat”tır. ABD’nin “projesi” kendi “neo-osmanlıcı” tezlerine denk düşmektedir. Öyleyse bu “fırsat” kaçınılmaz!

Şüphesiz bu “durum” oligarşi için yalın bir “fırsat” değildir. Baştan emperyalizme bağımlı olarak varolduğundan, emperyalizmin “pazar sorunu” ve “enerji kaynaklarını denetime alması”nın da kendi çıkarına olduğunu bilmektedir. Sakıp Sabancı’nın sözleriyle, iki kez (1991 Körfez Savaşı ve 2003 Irak işgali) “kuşa kış kış” denmiştir. AKP eliyle bu “karşıtlar” tasfiye edilmiş ve etkisizleştirilmiştir. Bu açıdan, Amerikan emperyalizminin “planı” doğrultusunda hareket eden bir AKP iktidarı koşullarında “bölgesel güç misyonu”nu yerine getirebilecektir. Koşullar yeterince olgunlaşmıştır. Bu açıdan oligarşinin “tarafalara” tavsiyesi, bu “fırsatı” kaçırmamalarıdır!

BÖLGESEL “BARIŞ” İÇİN TARİHSEL FIRSAT MI? YOKSA BÖLGESEL SAVAŞIN HAZIRLIĞI MI?

Bu plan ve projelerin maddi temeli, Türkiye’nin dışa bağımlı bir ekonomik yapıya sahip olmasıdır. Dışa bağımlı, yani emperyalizme bağımlı bir ülkede “yerli sermaye” ya da “milli sermaye” oluşumu ve birikimi söz konusu değildir. Dışa bağımlılık nedeniyle sürekli ödemeler dengesi açığı (cari açık) verilmektedir. Ödemeler dengesi açığını kapatmak ve yeni yatırımlar için “kaynaklar” sadece dış borçlanmayla sağlanabilmektedir. Ödemeler dengesi açığında petrol ve doğal gaz ithalatı belirleyici bir yere sahiptir. Petrol ve doğal gaz ithalat harcamaları ortadan kaldırılabiliyorsa, dış ödemeler dengesi açığının **finansmanı** da, yeni yatırımlar için gerekli **sermaye birikimi** nin de sağlanabileceği varsayılır.

2012 verilerine göre, Türkiye’nin toplam ithalatı 236 milyar dolardır ve bunun 60 milyar dolarlık bölümü (%25) petrol ve doğal gaz ithalatıdır. Cari açığın da yaklaşık 60 milyar dolar olduğu hesaba katılınca, Musul-Kerkük petrollerinin anlamı ve önemi çok daha açık hale gelir.

PKK “terörü” nedeniyle 30 yılda 200 milyar dolar “harcama” yapıldığı ve bu harcamalar olmasaydı şu kadar köprü, şu kadar

okul vs. yapılabildiği türünden “hesaplar” da gözönüne alındığında, yıllık 60 milyar dolarlık bir petrol “geliri”nin Türkiye’yi nasıl “uçuracağı”na ilişkin “senaryolar” yazmak çok kolaydır.

Dış ödemeler açığı ile iç sermaye açığının kaçınılmaz oluşunun tek nedeninin dışa bağımlılık, yani emperyalizme bağımlılık olduğu bir yana bırakılınca, bu türden hesaplar ve senaryolar ortalıkta uçuşabilmektedir.

Göz kamaştırıcı bir tablo ile yüzyüzeyiz: 2012 verileriyle, yıllık olarak 60 milyar dolarlık bir “gelir” Musul-Kerkük petrolleri sayesinde “doğal” biçimde sağlanacaktır! Kuzey Irak ve Suriye Kürtlerinin “dahli”yle birlikte 80-85 milyonluk bir nüfusa sahip “iç pazar” ortaya çıkacaktır. Bu “iç pazara” yönelik yıllık 60 milyar dolarlık sermaye yatırımı yapılabilecek, ekonomi hızla büyüyecek ve güçlenecektir. “Bölgesel-stratejik güç” olarak gelişen ekonominin Ortadoğu pazarlarına girmesi sağlanacaktır. Bu pazarlardan elde edilecek ihracat gelirleriyle ekonomi birkaç misli daha büyüyecektir... ve böylece 2023, hatta 2071’de Türkiye “dünyanın önde gelen süper güçlerinden biri” haline bile gelebilecektir! Bu “popüler lider”, Ortadoğu’nun “müslüman halkları”nı kolayca bir araya getirebilecek ve Ortadoğu “barışı” hissedilecektir! Bu “barış” ortamında da ekonomiler “tıkır tıkır” çalışacak, büyüyecek ve “refah toplumu” ortaya çıkacaktır! Yeter ki “Ortadoğu’nun iki stratejik gücü” bir araya gelebilsin!

Tarih, insanlık, bilim vb. şeyler **bir yana bırakıldığında**, böylesi “hayal-i cihan”larla çocuklara “peri masalları” anlatmak ve bu masallarla onları uyutmak şüphesiz mümkündür. Ama herşey öyle hayal edildiği gibi “tıkır tıkır” yolunda gitmezse ne olacaktır? “Medya”nın iddia ettiği gibi, Ortadoğu’nun “müslüman ahalisi” varsayıldığı gibi Recep Tayyip Erdoğan’ın “kurtarıcılığını” beklemiyorsa ve buna karşı “milli direniş” başlatırsa ne olacaktır? Petrol gelirlerine “milli/ulusal” bir petrol şirketi tarafından değil de, ABD kökenli çokuluslu petrol şirketleri tarafından el konulursa ne yapılacaktır? Ekonomik gelişme emperyalist ülkelerden yapılan ithalatı en aza indirecek boyutta gelişirse, yani ithal ürünler iç/yerli üretimle karşılanırsa, emperyalizmin “pazar sorunu”na ilişkin girişimleri ve yaptırımları karşısında ne ya-

pılabilecektir?

Bu ve benzeri onlarca soru ve olasılık ortaya konulabilir. Bunların sayısı ne kadar çok olursa olsun, sonuçta, emperyalizmin (tekelci kapitalizmin) varlığını ve egemenliğini sürdürdüğü bir dünyada, emperyalizmden bağımsız ekonomik, siyasal ve askeri bir gelişme sağlanıp sağlanamayacağı sorusu temel soru olarak kalmayı sürdürecektir.

Emperyalizm gibi, kapitalizm gibi (A. Öcalan söylemiyle, “kapitalist modernite”) olgular bir yana bırakılırsa (ki bu ancak soyutta ve hayal dünyasında böyledir), elde kalan tek şey “cihan şümul” bir “imparatorluk”tan başka bir şey değildir. Bu “imparatorluğun” “iki stratejik güç”ün “imparatorluğu”, yani Türk ve tüm-Kürtlerin “imparatorluğu” olmasının burada hiçbir önemi yoktur. Asıl olan “cihan şümul imparatorluk” kurulmasıdır.

Bu da “neo-osmanlılık” hayalinden başka bir şey değildir.

Bugün söylenen, böyle bir “hayal”in **gerçekleşebileceği** iddiasıdır.

TÜSİAD’ın “Coğrafya” kitabıyla, “medya teorisyenleri”nin propagandalarıyla, AKP’nin “neo-osmanlıcı” tezleriyle topluma benimselmeye çalışılan bu “cihan-ı şümul hayal”, tarihteki tüm saldırganlığın ve fetihlerin “popülist” gerekçelerinin başında yer alır.

Yunanlıların 1919’da Anadolu’yu fethetmek için İzmir’e asker çıkartırken dayandıkları “tez”, “Büyük Helen İmparatorluğu” (“Pan-Helenizm”) olmuştur. Bu “hayal”, yoksul Yunan köylüsünde “vaat edilmiş topraklar”a sahip olma arzusu yaratmış ve istila ordusunda isteyerek yer almalarını sağlamıştır. A. Öcalan’ın sözleriyle, “... yakın tarihte Misak-i Milli çerçevesinde Türklerin ve Kürtlerin **öncülüğünde** gerçekleşen Milli Kurtuluş Savaşı”, yoksul Yunan köylülerini etkisi altına alan Yunan **şovenizminin** saldırganlığına karşı verilmiştir.

Tarihin gösterdiği en büyük gerçeklerden birisi de, gerek kapitalizmin gelişiminin, gerekse sömürgeciliğin (toprak ilhakları vb.) halkların ve ulusların uyanışına yol açtıdır. Anadolu kurtuluş hareketi de böyle bir uyanışın ifadesi olmuştur. Dolayısıyla “Ortadoğu”nun ekonomik, politik ve askeri “bölgesel gücü”, ne kadar çarpıtılırsa çarpıtılsın, her durumda Ortadoğu halklarının uyanışına ve direnişine yol açacaktır. Bu durum

tüm-Kürtler için de geçerlidir.

Çok açıktır ki, kendilerinin sahip olduklarını kabul edecekleri petrol kaynaklarını bir başkalarıyla (burada söz konusu olan eski dönemdeki İngiliz ve Fransız sömürgeciliği ya da Türkler olmasının hiçbir önemi yoktur) paylaşmaları için öznel bir neden yoktur. Sadece “zor”lamayla kendi öz kaynaklarını başkalarıyla paylaşmaya zorlanabilirler.

Bu durum petrol gibi doğal kaynaklara sahip olmayan halklar için de geçerlidir. Onların ulusal uyanışı ve ulusal direnişi, başkalarının kendi sırtlarından kâr sağlayabileceği “dış pazar” haline getirilmelerine karşı uyanış ve direniştir.

Tarihin diyalektiği budur.

Yine de tarihin diyalektiği ve tarihsel gerçekler bir yana bırakılarak belli “hayaller”, “planlar” ya da “ütopyalar” ortaya atılabilir. Ve bazı halklar bu “hayaller”in peşine takılarak, kendileri için daha iyi bir yaşamın oluşabileceğine inandırılabilirler. Hatta kendileri sayesinde “bölgeye” barış ve kardeşlik getirdiğini bile düşünebilirler. (Her tüccar, ticaret yoluyla ülkeler ve halklar arasında “barış ve kardeşlik bağı” oluşturduğunu düşünür.) Emperyalizmin teorisyenleri de, emperyalizm yoluyla “vahşi ve barbar halklara medeniyet götürdüklerini” iddia edegelmişlerdir. Tüm “barış, kardeşlik, medeniyet” iddialarına rağmen, o “vahşiler”, o “barbarlar”, o “uygar olmayan halklar” uyanmış ve direnmişlerdir. Irak işgalinde olduğu gibi, o aşağılanan, küçümşenen “fella”, “çölde çaresiz kalmış bedevi” Amerikan emperyalizmine direnmiş ve sonuçta Irak’tan çekilmek zorunda bırakmıştır.

Bu gerçeği, bu tarihsel olguyu görmek ve bilmek için tarihte uzun yolculuklar yapmak da gereksizdir. Sadece PKK hareketinin ortaya çıkış koşulları ve çıkışı bile bu gerçekleri göstermek için yeterlidir.

Varsayalım, “hayal” edilen, gerçekleşebilmiş gibi sunulan Ortadoğu’nun “iki stratejik gücü”nün sadece neler yapabileceği düşünüldüğünde bile, karşı karşıya olunulacak gerçeğin sadece savaş olacağı açıktır.

Varsayalım ki, bu “hayal” gerçekleşti. Türkler ile tüm-Kürtler bir araya gelerek “bölgesel güç” haline geldiler. İç/yerli ekonomileri “tıkır tıkır” işliyor, üretim artıyor ve Ortadoğu pazanna tam anlamıyla egemen oldular. “Kendi” petroleri olduğu için hiç

kimsenin petrolünde de “gözleri” yoktur! Onların tek “derdi”, Ortadoğu pazarında kendi ürettikleri metalleri satmaktır. Burada hiçbir zorlama olmayacaktır. “Serbest pazar ekonomisi”nin kuralları içinde kendi ürünlerini bu pazarda pazarlayacaklardır. İsteyen alacak, isteyen almayacaktır. “Kendileri”, Çin gibi ucuza ürettikleri için metallerini da ucuza satacaklardır. Doğal olarak Ortadoğu insanı bu ucuz mallara rağbet edecek, Türk ve tüm-Kürtlerin ürünlerini alacak ve tüketecektir.

Pazar ne kadar geniş ve büyük olursa “Türk ve tüm Kürtlerin malları” o kadar çok satılacak, dolayısıyla da “iç üretim” o kadar çok artacaktır. Artan üretim daha çok kişinin iş bulması demek olacaktır. İşsizlik ortadan kalkacak, herkes belli bir işe ve gelire sahip olacaktır.

Buraya kadar herşey “serbest pazar ekonomisi”nin kuralları içinde “olağan”mışcasına “algı”lanabilir. Ama işin içine “serbest pazar ekonomisi” girince, aynı pazarda “Türkler ve tüm-Kürtler”in tek satıcı olmayacakları kesindir. Başka ülkeler de aynı pazarda mallarını satmaya çalışacaklardır.

Burada oyunun kuralı “serbest pazar ekonomisi” tarafından belirlendiğine göre, sıradan tüccar mantığıyla “en ucuza en iyi malı” satan taraf pazarda egemenlik kuracaktır. Tüm malların aynı fiyattan satıldığı varsayıldığında, Ortadoğu insanının neden “Türkler ve tüm-Kürtler”in mallarını tercih edecekleri belirsizdir. Keza bir başka ülkenin “Türkler ve tüm-Kürtler”den daha düşük fiyatla pazara girmemelerinin bir garantisi yoktur.

Belki akıllı evvel birisi çıkıp, “mal tercihi”nin “dinsel” bir nedeni olduğunu keşfedebilir! Bu nedenle de “Türkler ve tüm-Kürtler”in “helal” ürünler ürettiğini, dolayısıyla Ortadoğu halklarının da (ki bunların tamamı Araplar olacaktır) “İslami inançları” nedeniyle bu “helal” ürünleri tercih edecekleri ileri sürülebilir. Bu nedenle de “Hıristiyan dünyası”nın, yani “kapitalist modernite”nin bu pazarda yer bulması olanaksız olacaktır!

Hayal bu! Olur mu, olur! Ne de olsa Nasrettin Hoca’nın fırkalarıyla büyümüşlerdir. Göle maya çalmayı akıl kâin sayabilirler! Dahası AKP’nin seçim sloganı “hayaldi gerçek oldu”dur. Öyleyse bu maya tutacaktır!

Ama “kapitalist modernite” de aptal de-

ğildir. O da, bir yolunu bulup “helal” ürünler üretebilir. (Bugün Türkiye’de satılan pek çok gıda mallarının üzerinde “domuz yağı ve domuzdan elde edilen hiçbir ürün içermez” ibareleri yer almaktadır). Bu durumda hangisinin daha “helal” olduğu belli olmayacaktır. Bu nedenle de, “olay” bir kez daha fiyatlar konusuna dönecektir.

Yine de “Türkler ve tüm-Kürtler” “gerçek helal” malların kendilerinin ürettikleri olduğunu iddia edebilirler. Bunu kanıtlamak için bir “fetva heyeti” oluşturabilirler. Bu “fetva heyeti”, açıktır ki bir kurumdur, siyasal bir kurum olacaktır. Bu andan itibaren işin içine ticaret, fiyat, ekonomi vb. kavramlar değil, doğrudan dinsel ve siyasal kurumlar girecektir. Artık “pazar” sorunu dinsel ve siyasal bir sorun haline dönüşmüş olacaktır.

Bunun yanında “serbest pazar ekonomisi” söz konusu olduğundan, “Türkler ve tüm-Kürtler”in arasında da aynı malı üreten pek çok kişi ve şirket ortaya çıkacaktır. Bunlar da fiyattan “helal”liğe kadar her alanda birbirleriyle rekabet edeceklerdir. Bu rekabet, bir yandan malların maliyet fiyatlarının altında satılmasına yol açacağı gibi (küçük-burjuva tüketici bundan sevinç duyacaktır), birbirleriyle çatışmaya yol açacaktır. Bu durumda, rakip şirketler ve kişiler, kendi siyasal ilişkileriyle kendilerine belli avantajlar sağlamak için “siyaseti” göreve çağıracaktır. Sonuçta, siyaset ve siyasal mücadeleler ekonominin içine karışacaktır.

Böylece “İslami” temeldeki “barış ve kardeşlik projesi” siyasal mücadelelere sahne olur. Bu da, açıktır ki, iktidar mücadelesidir. Başlangıçta “hayal”in yarattığı “kardeşlik ve dostluk” havası sona ermiştir artık.

“Hayal”in ikinci, ama asıl kısmına gelelim.

Bu “ikinci kısım”, doğrudan Ortadoğu halklarıdır. Onlara “hayal”de biçilen rol, sadece mal almak ve tüketmektir. Ne de olsa bu pazarda satılacak tüm mallar “Türkler ve tüm-Kürtler” tarafından üretilmektedir. Bu durumda, Ortadoğu halkları bu malları alabilmek için gerekli “parayı” (geliri) nereden bulacaklardır? Petrolü olanlar petrol gelirleriyle bu çarkı döndürebilseler de, “ezici çoğunluk” için böyle bir “doğal gelir kaynağı” bulunmamaktadır. “Türkler ve tüm-Kürtler”in mallarını alabilmek için çalışmak zorundadırlar. Çalışmak için de bir “iş”e sahip ol-

malıdır. Bu durumda bu halklar nerede ve nasıl iş bulacaklardır?

“Türkler ve tüm-Kürtler” dışındaki tüm dünyayı bir yana bırakarak ve yok kabul ederek söylersek, “iş olanakları” “Türkler ve tüm-Kürtler”in topraklarında vardır. Dolayısıyla tüketici Ortadoğu insanı çalışmak için bu topraklara gitmek zorundadırlar.

Ama bu topraklarda üretilen mallar olabildiğince ucuza üretilmek durumunda olduğu için, ücretler de olabildiğince düşük olacaktır. Böylece üretimin sınırsız artışı ile kitlelerin sınırlı tüketimi arasındaki çatışma (kapitalizmin temel çatışması) bir kez daha ortaya çıkacaktır. Bu da ekonomik-sendikal ve sınıfsal bir mücadeleye yol açar.

Bu mücadele karşısında (ki yalın sendikal bir mücadele de olabilir) “Türkler ve tüm-Kürtler”in “siyasal yönetimi” (A. Öcalan “devletleşmeye” karşı olduğundan, sözcüğü yumuşatarak “siyasal yönetim” olarak kullanıyoruz) “yasal ve demokratik” biçimde olaya müdahale etmek durumunda kalacaktır.

Böylece bir kez daha, üstelik sınıfsal temelde bir siyasal mücadele alanı açılmış olmaktadır.

Ama “olay” burada da bitmez. “Türkler ve tüm-Kürtler”in topraklarına (“coğrafyasına” ya da “ülkesine”) ucuz işgücü olarak gelen “göçmen işçiler” ile “yerli” işçiler arasında çatışma ortaya çıkacaktır. Bu da “Türk ve tüm-Kürtlerin milliyetçiliği”nin önünü açar. Bu da yetmez. Ayrıca “göçmen işçilerin “entegrasyonu” sorunu da ortaya çıkar. Böylece, herhangi emperyalist bir ülkenin bugün içinde bulunduğu çelişkiler yumağı bu “hayali” dünyada da varlığını duyumsattır.

Bu “hayal”in bir diğer tarafı, Ortadoğu halklarının kendilerine biçilen “rolü” kabul edip etmeyecekleridir.

Onlara biçilen rol, “Türkler ve tüm-Kürtler”in “dünyanın en ucuz mallarını” bolca tüketmektir. Bunu yapabilmeleri için de belli bir gelir getiren bir işe sahip olmalıdırlar. Yukarıda bu iş olanağını “göçmen işçi” olarak bulabileceklerini söyledik. Ancak bu iş olanağı sınırlı sayıda bir nüfus için geçerlidir. Asıl nüfus, çoğunluk için “gelir” ve “iş” yaşadıkları topraklar üzerinde bulunmak zorundadır. Üretim zaten “dışardan” geldiği için (tıpkı bugün olduğu gibi), üretim alanında iş bulamayacaklardır. Kendilerine “su-

nulabilecek” tek iş “hizmetler sektörü”dür. Bu da, asıl olarak “turizm”den başka bir şey değildir.

Böylece Ortadoğu halkları için “hayal”, turizm sektöründe hizmetçi olarak çalışmak demektir. Ama bu, zaten İngiliz ve Fransız sömürgeciyken kendilerine verilen işin aynıdır. Nasıl ki, İngiliz ve Fransız sömürgeciliğine karşı direnişe geçmişlerse, bu kez de “hayal tüccarları”nın efendiliğine karşı harekete geçeceklerdir.

İşte Ortadoğu’ya “barış ve kardeşlik” götürmeyi vaat eden “hayal”, böylesine bir eski sömürgeci zihniyetin ürünüdür.

Şimdi günümüzün gerçeklerine bakalım.

Ortadoğu “karmakarışık”tır. Bir taraftan “Arap Baharı” adı altında Baas iktidarları tasfiye edilirken, diğer yandan İran sorunu emperyalizmin “baş sorunu” olarak varlığını sürdürmektedir. Gelişen olaylar (örneğin İsrail ile Türkiye’nin ilişkilerini düzeltmek için Obama’nın doğrudan devreye girmesi gibi) giderek **Suriye** ve sonal olarak **İran** “sorunu”nu öne çıkarmaktadır.

Her iki olayın da yeni çatışmalar ve savaşlara yol açacağı tartışmasız bir gerçektir. “Popülist” söylemle, Suriye ve İran sorunu, bir kez daha ve daha büyük sayıda “anaların ağlamasına” yol açacak. Bu durumda Ortadoğu’nun “iki stratejik gücü” nerede duracak ve ne yapacaktır?

Örneğin, Türkiye’nin “ulus-devlet” sınırlarının dışına çıkartılacak olan PKK güçleri nerede konumlanacak ve görevlendirilecektir? Amerikan emperyalizminin Irak işgali öncesinde eğittiği ve kendi komutası altındaki “özel peşmerge gücü” olarak İran ve Suriye’ye karşı bir güç olarak mı kullanılacaktır?

“İmralı tutanakları”nda A. Öcalan şöyle söylemektedir: “Çekildiğimiz alanda gerillayı daha da büyüteceğiz. Çekilirsek gerilla biter görüşüne katılmıyorum. Suriye var, İran var. Şu an Suriye’de 50 bin, Kandil’de 10 bin, İran’da 40 bin var.” “Hülasa”, A. Öcalan 100 bin kişilik bir silahlı güçten, neredeyse bir ordudan söz etmektedir. Sorun böyle bir gücün gerçek olup olmadığı değildir. Sayısal olarak ne kadar olursa olsun, PKK’nin “silahlı unsurları”nın gelecekteki rolleridir. Görülen odur ki, “planlar” Suriye ve İran’a yönelik olarak yapılmaktadır.

Diğer bir soru, “PKK terörü”nü sona er-

diren AKP yönetimindeki Türkiye, gönüllü olarak Suriye'ye yapılacak askeri müdahalede yer alacaksa da, aynı gönüllülükle ve güçle İran'a yönelik emperyalist müdahalenin içinde bulunacak mıdır?

Bu soruların yanıtları, şüphesiz gelişen olaylarla açığa çıkacaktır. Buradaki tek gerçek, Türkiye sınırları içindeki "Kürt sorunu"nun çözümüne ilişkin geliştirilen "yerli plan" ("bölgesel güç") her durumda Ortadoğu'nun yeniden dizayn edilmesinde "pro-aktif" bir rol oynamasını kaçınılmaz kılmaktadır. Bu da "bölgesel barış" değil "bölgesel savaş" demektir.

Ve akli evvellerin, "hayal tacirleri"nin, bu "bölgesel savaş" da "barış için savaş" diye yutturmaya çalışacakları kesindir.

Sonuç olarak, "barış", "refah", "kalkınma", "uçma" vb. söylemlerle ortaya atılan "hayaller", Türkiye devletinin Ortadoğu'da Amerikan emperyalizminin "kolluk gücü"ne dönüştürülmesinin altyapısını oluşturmaya hizmet etmektedir.

Tüm bunların yanında ve belli ölçülerde dışında yer alan bir başka olgu ise, "İmralı

sakini" olarak A. Öcalan'ın "tüm Kürtler" adına konuşmasıdır. Burada A. Öcalan, Suriye'den Irak ve İran'a kadarki "coğrafya"daki tüm Kürtlerin kaderini belirleyen kişi olarak ortaya atılmaktadır. Bunu da, bölgedeki "ulus-devlet sınırlarını değiştirmeksizin" oluşturulacak "gevşek bir konfederasyon"la sağlayabileceğini iddia etmektedir.

Bu durum ve iddia, "medyatik" söylemle, ne kadar "megolomanyak" görülürse görülsün, gerçeklikte, Kürtler arasında egemenlik ve liderlik mücadelesinin giderek öne çıkacağı kesindir. Doğal olarak bu mücadele, Kuzey Irak'a çekilecek ve sayısal olarak büyütülecek silahlı PKK "unsurları" ile "yerel ve yerleşik Kürt otoriteleri" arasında silahlı çatışmayı gündeme getirecektir.

Özcesi, Türkiye'deki "Kürt sorunu"nu çözmeye ilintili "plan"lar, her durumda, yeni çatışmaları ve savaşları doğuracaktır. "Barış" denilen şey, Amerikan emperyalizminin yeni savaşlarının öngereklerinden birisi olarak ortaya çıkmaktadır. "Analar ağlamasın"la sunulan şey, yeni kan ve gözyaşından başka bir şey değildir.

Misak-ı Milli

1) Osmanlı Devleti'nin özellikle Arap çoğunlukla meskûn olup 30 Ekim 1918 tarihli mütarekenin imzalanması sırasında hasım orduların işgali altında kalan kısımların geleceği, halkın serbestçe beyan edecekleri oylara göre tayin edilmek gerektiğinden adı geçen mütareke hattının içinde ve dışında din, ırk bakımından birleşik olan, birbirlerine karşılıklı saygı ve fedakârlık hisleriyle dolu, etnik ve sosyal haklarıyla çevre şartlarına tam uyum gösteren Osmanlı-İslâm ekseriyetinin oturduğu kısımların tamamı hakikaten veya hüküm yoluyla, hiçbir sebeple birbirlerinden ayrılamaz bir bütündür.

2) Ahalisi ilk serbest kaldıkları zamanda halkoylaması ile Anavatana katılmış olan üç il için (Elviye-i Selase/Kars, Ardahan ve Batum) gerektiğinde tekrar serbestçe halk oylamasına başvurulmasını kabul ederiz.

3) Türkiye barışına bırakılan Batı Trakya'nın hukuki durumunun saptanması da orada oturanların tam bir serbestlik içinde beyan edecekleri oylarıyla belirlenmelidir.

4) İslâm Halifeliğinin ve Osmanlı saltanatının başkenti ve Osmanlı Hükümetinin merkezi olan İstanbul şehri ile Marmara Denizi'nin emniyeti her türlü tehlikeden uzak kalmalıdır. Bu esas saklı kalmak şartıyla, Akdeniz ve Karadeniz Boğazlarının dünya ticaret ve ulaşımına açık olması hakkında bizimle diğer ilgili bütün devletlerin birlikte verecekleri karar geçerli olacaktır.

5) İtilaf Devletleri ile hasımları ve bazı ortakları arasında kararlaştırılan anlaşma esasları çerçevesinde, azınlıkların hakları, komşu ülkelerdeki Müslüman halkın aynı haklardan yararlanmaları şartıyla bizzat de kabul edilecektir.

6) Millî ve İktisadî gelişmemizin imkân dahilinde gelişmesi ve daha çağdaş bir düzenli yönetimle işleri yürütmeyi başarabilmek için her devlet gibi bizim de tam bir bağımsızlığa ve serbestliğe ihtiyacımız vardır. Bu hayatımızın ve geleceğimizin ana şartıdır. Bu sebeple siyasî, adli ve malî vesair gelişmemize engel olacak kayıtlara karşıyız. Gerçekleşecek borçlarımızın ödenmesi şartları da bunlara aykırı olmayacaktır. [28 Ocak 1920]

Yukardaki altı maddeden oluşan metin, Türkiye tarihinde "Misak-ı Milli", yani "Ulusal Ant" olarak bilinen metindir.

Kimin tarafından, nerede ve nasıl yazıldığı tam olarak bilinmeyen bu metne ilişkin rivayetlere göre, ilk kez 28 Ocak 1920'de Osmanlı Meclis-i Mebusan'ın "gizli oturumu"nda kabul edilmiştir. 17 Şubat 1920 tarihinde "kamuoyuna" açıklanmıştır. Diğer bir ifadeyle, Mustafa Kemal'in Samsun'a çıktığı tarihten sekiz ay sonra, Erzurum Kongresi'nden beş ay sonra ve Sivas Kongresi'nden dört ay

sonra "hazırlanmış" ve yayınlanmıştır. Mustafa Kemal'in "*Nu-tuk*"unda ("*Söylev*") ifade ettiği gibi, bu metin (*Misak-ı Milli*), Anadolu hareketinin amaç ve hedeflerini ortaya koyan "kısa program"dır.

Bu "kısa program"ın hazırlanmasının **nedeni** ise, 12 Şubat 1920 tarihinde Osmanlı **devletinin** ve Osmanlı **topraklarının geleceğini** belirlemek üzere İngiltere, Fransa ve İtalya başbakanları düzeyinde gerçekleştirilen **Londra Konferansı**'dır.

Londra Konferansı öncesinde hazırlanan

“kısa program”, yani *Misak-ı Milli*, temel olarak Ankara'nın (*Anadolu ve Rumeli Müdafaa-i Hukuk Cemiyeti*) “**kırmızı çizgileri**”ni ortaya koymuştur. Bu yönüyle Misak-ı Milli metni, Londra Konferansı'nda bir araya gelen “İtilaf Güçleri”nin çizeceği “sınırlara” karşı kendi “**kabul edilebilir sınırları**”nı ilan etmiştir.

Misak-ı Milli, temel olarak Ankara'nın görüşlerini ifade etmişse de, teknik olarak, Londra Konferansı'na karşı İstanbul hükümetinin ve Meclis-i Mebusan'ın bildirgesi (“beyanname”) olarak tasarlanmıştır. “*Nutuk*”ta bu bildirgenin “mahiyeti” şöyle açıklanmaktadır:

“Bu bildireye temel olacak önemli noktalar, Sivas Genel Kongresi Bildirgesi ve Tüzüğünde vardır. Orada, gelecekteki sınırlar, devlet ve milletin bağımsızlığı, azınlıkların hakları, yardımın, milletçe, nasıl anlaşılacağı konuları açıkça belirtilmiştir. Böyle bir bildige, şimdiden düzenlenir ve Meclis açıldıktan ve çoğunluk grubu ile görüşüldükten sonra duyurulur. Uygun olan budur.”*

Görüldüğü gibi, *Misak-ı Milli*, gerçekte Sivas Kongresi'nde alınan kararların bir özeti durumundadır.

Yukarda belirttiğimiz gibi, *Misak-ı Milli*'nin özü **devletin sınırlarına** ilişkindir. Bu sınırlar, Mondros Ateşkes Anlaşması'nın yapıldığı tarihteki Osmanlı devletinin **askeri sınırlarıdır**.

“Mütareke akdolunduğu gün ordularımız fiilen bu hatta hakim bulunuyordu. Bu hudud İskenderun Körfezi cenubundan, Antakya'dan, Halep ile Katma İstasyonu arasında Ceraclus Köprüsü cenubundan Fırat Nehri'ne mülaki olur. Oradan Deyrizor'a iner, badehu şarka temdid edilerek Musul, Kerkük, Süleymaniye'yi ihtiva eder. **Bu hudud ordumuz tarafından silahla müdafaa olunduğu** gibi aynı zamanda Türk ve Kürt anasını ile meskun aksam-ı vatanımızı tahdid eder. Bunun cenup aksamında Arapça mütekellim dindaşlarımız vardır. Bu hudut dahilinde kalan aksamı memalikimiz camia-i Os-

maniyeden lâyenfek bir kül olarak kabul edilmiştir.”**

Böylece *Misak-ı Milli*'de yer alan sınırlar, ateşkes anlaşması yapıldığı tarihte, “ordumuz tarafından silahla müdafaa olunan” sınırlar olarak saptanmaktadır.

Her ne kadar “ordumuz tarafından silahla müdafaa olunan” sınırlardan söz edilmişse de, *Misak-ı Milli*'nin yayınlanmasından kısa bir süre sonra, İstanbul “İtilaf Güçleri” tarafından işgal edilirken, Güney “sınırları” Fransa ve İngiltere tarafından geçilmiştir. Fransızlar İskenderun, Adana, Maraş ve Antep bölgesini işgal ederek “ordumuz tarafından silahla müdafaa olunan” sınırları geçerken, İngilizler Musul bölgesini işgal etmiştir.

Londra Konferansı'ndan sonra imzalanan Sevr Anlaşması'nda (10 Ağustos 1920) bu “kırmızı çizgiler” (“sınır çizgileri”) tümüyle bir yana bırakılmış ve Osmanlı topraklarının paylaşılmasına gidilmiştir. Bu açıdan Misak-ı Milli'de belirlenen “sınırlar”, Lozan Konferansı'nda (11 Kasım 1922-24 Temmuz 1923) esas olarak “müzakere” edilmiştir.

Lozan Konferansı'nda yoğun biçimde tartışılan “yeni kurulacak Türk devletinin sınırları” sorununun odak noktasını Trakya-Rumeli sınırları ve Boğazlar “sorunu” oluşturmuştur. Mustafa Kemal'in çizdiği, “ordumuz tarafından silahla müdafaa olunan” Güney sınırlarının bir bölümü (İskenderun hattı), 20 Ekim 1921'de Fransa'yla imzalanan Ankara Anlaşması'yla saptanırken, Musul-Kerkük-Süleymaniye bölgesi Lozan'da çözümlenememiş ve İngiltere ile Türkiye arasında yapılacak görüşmelere bırakılmıştır.

19 Mayıs 1924'te Türkiye ile İngiltere arasında İstanbul Konferansı düzenlenerek, genel ifadeyle, “Musul sorunu”nun müzakeresine başlanmıştır.

Türkiye, “Musul”un *Misak-ı Milli* sınırları içinde olduğu tezini savunurken, İngiltere bu tezi kabul etmemiştir. Bunun üzerine “Musul sorunu”nun Milletler Cemiyeti'ne götürülmesine karar verilmiştir. 16 Aralık 1925'te Milletler Cemiyeti, Musul bölgesinin Irak'a bırakılmasına karar vermiştir. Türkiye bu kararı tanımadığını ilan etmiştir. Böylece başa dönülerek, Türkiye ile İngiltere arasın-

* Kemal Atatürk, *Nutuk*, Cilt I, Türk Devrim Tarihi Enstitüsü, İstanbul 1969, s.356.

** Kemal Atatürk, *Nutuk*, Cilt III, Türk Devrim Tarihi Enstitüsü, İstanbul 1969, s.1186/ Belge 220.

da “müzakereler” yeniden başlamıştır.

5 Haziran 1926’da Ankara Anlaşması imzalanmıştır. Bu anlaşmayla, Türkiye, 25 yıl boyunca Musul petrol gelirlerinin %10’una karşılık Musul’un Irak’a bırakılmasını kabul etmiştir.

Böylece *Misak-ı Milli* olarak sunulan, gerçekte Erzurum ve özellikle Sivas Kongre kararlarında belirlenen “devlet sınırları sorunu” nihai olarak bitmiş ve Türkiye Cumhuriyeti’nin bugünkü sınır çizgileri oluşturulmuştur.

Bugün A. Öcalan’ın gündeme getirdiği Misak-ı Milli konusu, tümüyle Osmanlı devletinin ve Türkiye’nin “devlet sınırları”na ilişkindir.

“Devlet sınırları”na ilişkin bir olgunun ve belirlemenin, “biz her türlü ulusal devlete karşıyız” diyen, devlet sınırlarının “değişmesine karşı olduğunu” her fırsatta yineleyen

A. Öcalan’ın *Misak-ı Milli*’den, yani “devlet sınırları”ndan söz etmesi, üstelik bugünkü “devlet sınırları”nın “*Misak-i Milli*’ye aykırı olarak” oluşturulduğunu söylemesi, sadece bir çelişki değil, basit bir demagojiden başka bir şey değildir. “Zamanın ruhu”na uygun olan bu demagoji, “neo-osmanlılar”ın yayılcı ve fetihçi duygularını okşasa da, devlet sınırlarının askeri güçlere dayandığı ve askeri güçlerle belirlendiği gerçeğini değiştiremez.

Devlet sınırları, bir devletin ekonomik, toplumsal, siyasal, hukuksal ve askeri egemenliğinin sınırlarıdır. Devlet sınırları olmaksızın egemenlikten söz etmek olanaksızdır. Ve bu devlet, ulusal/milli devlettir. *Misak-ı Milli* de, yeni bir “milli devlet”in (“Türkiye devleti”) egemenlik alanının (“hakimiyet-i milliye”nin) kuruluş aşamasındaki ifadesidir.

***Self-Determination,* “Algı” Bozukluğu ve Bilinç Çarpılması**

Önce kavramlardan başlayalım.

Algı, bilimsel tanımı bir yana bırakılacak olursa, “medya söylemi”nde, bir şeyin, bir olayın insanlarda oluşturduğu “izlenim”in yerine kullanılmaktadır. Bu bağlamda, “izlenim/algı”, insan zihninde belli “etkiler” yaratır. Bunun sonucunda da, düşünce değil, sadece ve sadece **sanılar** ve **kanılar** ortaya çıkar. Bu nedenle, insanlarda gerçekle ilgisi olmayan sanılar ve kanılar oluşturmak için şeyler ve olaylara ilişkin yanlış izlenimler (“algı”lar) oluşturulması gerekir. Bu da, şeyler ve olaylar hakkında yanlış bilgilendirme (*dezenformasyon*) yaparak sağlanır. Haberlerden köşe yazarlarına kadar “medya”nın işlevi, kitleleri yanlış bilgilerle “aydınlatmak”, yani yanlış izlenimler oluşmasını sağlamaktır. Bu yüzden, “*algı yönetimi*” diye sunulan şey, dezenformasyona dayalı olarak yanlış izlenimler oluşturmaktan ibarettir. Bunu yapabilmek için de, her şeyden önce, insanların anlamını bildikleri kavramların yerine “yeni”, “yepyeni” olduğu sanılan, içeriksiz ve her yana çekilebilir kavramlar kullanılmakla işe başlanılmıştır. Pek çok durumda “algı” sözcüğünün yerine “izlenim” sözcüğü kullanıldığında, “algı” kavramının nasıl bir çarpıtmaya olanak sağladığı kolayca görülür.

“*Bilinç*” ise, bilimsel anlamıyla dış dünyadan duyularla gelen imgelerin ortaya çıkardığı algıların, eski algılar ve bilgilerle birleşerek tümleşmesi, bilgi haline gelmesidir. Ama “algı yönetimi” açısından, bilinç, sadece belli sanılar ve kanılardan ibarettir. Bu nedenle, dış dünyanın yanlış izlenimlerine dayanan sanılar ve kanılar “bilinç”mişçesine

sunulur. Sanılar ve kanılar “bilinç” olunca, kaçınılmaz olarak “bilinçlenmek”, bir süreç hakkında tümleşmiş bilgi sahibi olmak da “*farkındalık yaratmak*” türünden bir başka “yeni”, “yepyeni” terimle yer değiştirir.

Gerçekte, yapılan tek şey, **dezenformasyon** ve buna bağlı **manipülasyon**dur. “Algı” terimi, bu gerçeği gizlemeye hizmet eder.

“*Self-determination*”, yani “kendi kendine belirleme” kavramı, politik dilde, bir ulusun, bir halkın **kendi geleceğini** (yazgısını/kaderini) **kendisinin belirlemesi** olarak kullanılır. Bu bağlamda, “self-determination hakkı”, bir ulusun, bir halkın kendi geleceğini kendisinin belirleme hakkı olarak tanımlanır.

“*Hak*” (İngilizce “*right*”, Almanca “*recht*”, Fransızca “*droit*”), “hukukun gerektirdiği ya da birine ayırdığı şey”dir. Diğer ifadeyle, “hak”, bir şey yapabilme yetkisidir. Bu nedenle, “hak” hukuksal bir kavramdır ve ancak hukukla birlikte varolur.

“*Hukuk*” ise, kişiler ve kurumlar arasında yazılı ya da sözlü olarak saptanmış kurallar bütünüdür ve “kamu gücüyle” desteklenir. Dolayısıyla, “hukuk”, her durumda devlet gücüyle birlikte varolur. Bu nedenle Platon, “*Devlet*” kitabında “hak, kuvvettir” der.

Bir ulusun ya da halkın “*self-determination hakkı*”, yani kendi geleceğini (yazgısını) belirleme hakkı, uluslararası hukuk çerçevesinde tek tek ulusların (ya da halkların) sahip olduğu haktır. Dolayısıyla da, bu hak, tüm uluslar için geçerlidir ve karşılıklıdır. Günümüzde “*self-determination hakkı*” Birleşmiş Milletler sözleşmesinin temel ilkele-

rinden birisidir.

Bir hakka sahip olmak, bu hakkı **kullanma** onayına ya da iznine sahip olmak demektir. Medeni yasadaki “boşanma hakkı”nda olduğu gibi, evli eşlerin boşanma hakkına sahip olması, onların mutlak olarak ve hemen boşanacakları anlamına gelmez. Bu nedenle, “Hak”, koşulları ortaya **çıkıldığında** “hak sahipleri”nin bunu kullanabileceklerine ilişkin bir yetkidir.

Ulusların “*self-determination*” hakkı, hiç tartışmasız, bir ulusun ayrılma ve ayrı devlet kurma hakkıdır. Diğer ifadeyle, ulusların kendi kaderlerini belirleme hakkı, “**siyasal bağımsızlık**” demektir. Yani ezilen ve başka ulusların egemenliği altında olan ulusların “ayrılma özgürlüğü” demektir. Bu da, ezilen, başka bir ya da birkaç ulusun egemenliği altında olan ulusun, **siyasal geleceğini** kendisinin belirlemesi, kendisini siyasal olarak örgütlemesidir. Tam ifadesiyle, kendine ait bir ulusal devlete sahip olmasıdır. Bu hakka sahip olan ezilen ve egemenlik altında tutulan ulus, hangi koşullarda bu hakkını “ayrılma”, ayrı devlet kurma yönünde kullanacağına kendisi karar verir.

Özcesi, ulusların kendi kaderini belirleme hakkı, her ulusun kendine ilişkin siyasal kararları kendisinin alma hakkıdır. Bu hakkı ayrılma, ayrı devlet kurma yönünde kullanıp kullanmama kararı da tümüyle o ulusa aittir.

Bugüne kadar, daha tam ifadesiyle, “globalizm” söylemlerinin yaygınlaştığı döneme kadar tartışmasız herkes tarafından “algılanan” ve “bilinen” ulusların kendi kaderlerini belirleme hakkı budur.

Ama “globalizm” söylemleriyle birlikte yeni bir “algı” ortaya çıktı: Globalleşen dünyada ulusal bağımsızlık ve ulusal devletler çağı sona ermiştir! Ne olduysa bundan sonra olmuştur. İnsanlar artık ulusal bağımsızlıktan, ulusal devletten söz etmez hale getirilmişlerdir.

Sözcüğün tam anlamıyla, “çarpık algılatmanın” (ya da “algı yönetimi”nin) ürünü olan “çarpık bir algılama” ortaya çıkmıştır. Bu çarpık “algı”lamanın en yoğun ve en geniş ölçüde ortaya çıktığı ülke **Türkiye** olmuştur.

Sovyetler Birliği’nin dağıtılmışlığı koşullarında ortaya çıkan “globalizm” propagandasıyla önce kavramların içeriği boşaldı. Ardından Avrupa Birliği propagandasıyla ulu-

sal devletin “sonu” ilan edildi. 2004’ün Aralık ayına gelindiğinde, Türkiye’de egemen olan eğilim, “cebine AB pasaportu koyarak” kapağı AB ülkelerine atmak yönünde olmuştur.

Bu süreçte, A. Öcalan’ın Kenya’dan teslim alınmasının ardından PKK’nin eylemsizliği gelmiştir. Bu da Kürt ulusal sorununun bir yana itilmesini, unutulmasını getirmiştir. Kürt ulusal sorunu unutulduğu oranda ulusal bağımsızlık ve ulusal devlet kavramları da bir yana konulmuştur. Kürt ulusunun kendi kaderini belirleme hakkı kavramı ise, zaten “yasal olarak yasak” olduğundan hiç kullanılmaz olmuştur.

İşte bu ortamda ve bu hava içinde Öcalan’ın “geliştirdiği” ve temelinde ulusal devletlerin “kötü” olduğuna ilişkin “tezler” fazlaca itibar görmemiş, ciddiye alınmamıştır.

Her ne kadar Öcalan’ın ulusal devletlerin gericiliğine ilişkin “tezleri” ciddiye alınmışsa da, ulusal devlet (algı yönetiminin özenle kullanılan “ulus-devlet”) ve ulusal bağımsızlık da önemsizleşmiş ve itibarsızlaştırılmıştır.

Ardından “Hepimiz Ermeniyiz” söylemleri gelmiştir. “Ermeni soykırımı” ya da “Ermeni tehciri” üzerinden yürütülen “algı yönetimi”, her durumda “T. C.” üzerinden ulusal devletlerin ne kadar kanlı ve zalim oldukları temasını işlemiştir.

Öte yandan AB üzerinden Kürtlere yönelik fonlar ve projeler ortaya atılmıştır. Bu fonlar ve projelerle Kürt halkının “kurtuluşu”nun AB üyeliğinden geçtiği “algısı” ortaya çıkarılmıştır. Aynı süreçte Amerikan emperyalizminin Irak işgaliyle birlikte Kuzey Irak’taki “bölgesel Kürt yönetimi”nin “devletleşeceği” beklentisi oluşturulmuştur. Böylece Kürtler arasında, “tarihte ilk kez kendi devletlerine sahip olma şansı”nı yakaladıkları düşüncesi yaygınlaşmıştır. Bu da Amerikan emperyalizminin Irak işgalinde Barzani ve Talabani güçlerinin işbirlikçiliğini meşrulaştırmıştır. Bu öylesine yaygın hale gelmiştir ki, Kuzey Irak Kürtlerinin Amerikan emperyalizminin işbirlikçisi olarak “ayrı devlete sahip olmaları”nı eleştirenlere, “Ama T.C.’de Amerikan emperyalizminin işbirlikçisi” diyerek kolayca demagoji yapılabilmıştır.

Kürtler arasında AB ya da ABD işbirlikçiliği içinde “bağımsız Kürdistan”a sahip olabileceği “algı”sı yaygınlaşırken, Türkler arasında ulusal devlete karşı bir duyarsızlık,

önemsememe havası oluşmuştur.

Bu ortamda ve havada hiç kimse, ulusların kaderlerini belirleme hakkından, Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkından söz edemez hale gelmiştir. “Globalizm”, “globalleşen dünya” propagandası “ulusal algı”ları bozmuş, ulusal bağımsızlık, ulusal kalkınma, ulusal devlet değersizleşmiş ve bir kenara itilmiştir. Kürt halkı, (AB-Türkiye ilişkileri bozulduğu ölçüde) Amerikan emperyalizminin desteğiyle kurulacak “bağımsız” (elbette Türkiye’den, yani “T.C.”den bağımsız) Kürdistan beklentisine girerken, “Türk halkı”, küçük-burjuvazinin “sol” kanadının (eğitim görmüş kesimlerin) “kendi şehitlerine” gösterdiği tepkiyle (“hakkımı helal etmiyorum”) önce şaşkınlığa düşmüş, ardından kayıtsız ve duyarsız hale gelmiştir.

AKP’nin ilk yıllarında (AB’nin Türkiye’ye “aday üye” statüsü verdiği günlerde) AB’ye “kapağı atma” beklentisiyle ortaya çıkan “algı”yla birleşen bu kayıtsızlık ve duyarsızlık, AKP’nin “islam ümmeti”yle yeni bir evreye yönelmiştir. “Şengen’e karşı Şam’gen”, Suriye ile “sınırları kaldırılması”, “ortak bakanlar kurulu toplantısı” propagandasıyla “islam ülkelerine” yönelik beklentilere dönüştürülmüştür.

Hrant Dink üzerinden yürütülen “Ermeni sorunu” nasıl ki “*Salkım Hanımın Taneleri*” gibi filmlerle, “sözel tarih” çalışmalarıyla desteklenmişse, bu yeni yönelim de “*Propaganda*” filmiyle, televizyon “açık oturumları”yla desteklenmiştir. Böylece “ulusal algı”, giderek, tarihte görülmemiş boyutta ve içerikte bir “kozmpolitizme” yol açmıştır. İthalata bağımlı “tüketim ekonomisi”, TOKİ’ler vb. tekil/bireysel “yaşam tarzları” ulusa ve ulusallığa ilişkin herşeyin bir yana itilmesinin ekonomik temeli olmuştur. *Tower*’lar, *Residans*’lar, *Plaza*’lar, AVM’ler yükselmiş, “Venedik’i ayağınıza getiren siteler” ortaya çıkmıştır. Bu ekonomik “gelişme” içinde 12 Eylül sonrası “depolitizasyonu”, sözcüğün en geniş anlamında apolitikleşmeyi getirmiştir.

Bu ortamda, ülkenin (Türkiye’nin) “kaderi”, siyasal örgütlenmesi (“laik ve sosyal hukuk devleti”) sahihsiz kalmıştır. Bu sahihsizlik içinde önce “laiklik” bir yana bırakılmıştır. Ardından “hukuksuzluk” gelmiştir.

Bir ulus (örneğin “Türkler”) ya da bir halk (örneğin “Türkiye halkı”) kendisinin siyasal geleceğini böylesine önemsizleştirir-

ken, bir başka ulusun ya da halkın siyasal geleceğini önemsemesi eşyanın doğasına aykırıdır. Dolayısıyla “Türk ulusu”nun, Kürt ulusunun kendi kaderini belirleme hakkını “algı”laması ve önemsemesi zaten beklenebilir.

Çözülmesi olanaksız bir “muamma” ortaya çıkmıştır.

Doları olmasa da dolar “kuru”nu önemseyen, hisse senedi sahibi olmasa da borşayı izleyen, “*Tarihin Arka Odası*” üzerinden tarih “öğrenen”, televizyon “tartışmaları”ndan “haz” duyan, gününü gün eden, kadın programlarında “cast” olarak “oynayan” “yeni orta sınıf” TOKİ’lerde yükselirken, eski “orta sınıf” (emperyalizme bağımlı ve yeni-sömürgecilik yöntemlerinin egemen olduğu bir ülkenin küçük-burjuvazisi) “bireysel yaşam tarzı”nın dört duvarı arasına sıkışmıştır.

“Analar ağlamasın” söylemiyle başlatılan ve ardından “banş” sloganlarıyla sürdürülen “Kürt açılımı”, “PKK terörünün” biteceği beklentilerini yaratırken, “savaş”ın ne olduğunun bile bilinmediği, Suriye olaylarıyla birlikte ortaya çıkmıştır.

Bu “hava” içinde, Ergenekon ve Balyoz operasyonları, özellikle de **OdaTv operasyonu** küçük-burjuva aydınlarını korkutmuştur. Bu korku içinde sinen küçük-burjuva aydınları, “muhafeft” tutumlarını Ermeni ve Kürt sorunu üzerinden dışa vurmaya yönelmişlerdir. “İnadına banş”tan yana olan bu kesimlerin “AKP muhafefti”, geleceği önemsemeyen bir dargörüşlülük içinde apolitikleşmenin ve (korkuyla muzdarip) duyarsızlaşmanın ifadesi olmuştur.

Bu gelişim sürecinde, İmralı’da MİT ile “Başkan Apo” arasında kolanları “banş müzakereleri”nden çıkan “pan-Kürdizm” ve “genişletilmiş Misak-ı Milli” oyunun tüm kurallarını ve “banş beklentileri”nin yönünü değiştirmiştir.

İsrail’in, Obama’nın “arabuluculuğu”yla Recep Tayyip Erdoğan’dan “özür dilemesi”yle birlikte, küçük-burjuva aydınları arasında Türkiye’nin bir yerlere savrulduğu düşüncesi pekişmeye başlamıştır. Her ne kadar ülkenin, halkların ve bölgenin geleceğine ilişkin “endişeler” pekişmişse de, bu kesimlerin sorunların çözümüne ilişkin hiçbir öngörülerini ya da düşüncelerini mevcut değildir. “Kürt sorunu” ya da “banş sorunu” olarak sunulan ve inanılan sorunun, gerçekte Kürt

ulusal sorunu olduğunu “algı”lamakta zorlanan bu küçük-burjuvalar, şimdi kimin “akıl adam” (ya da “akıl kadın”) olacağı hesapları peşine düşmüşlerdir.

Sorunların ne olduğunun bile tanımlanmadığı bir ülkede, kaçınılmaz olarak “tanımlanamamış” sorunların gerçek ve doğru biçimde çözümlenmesi de olanaksızdır. Bu nedenle, herşey bir yana konulup, öncelikle varolan ve giderek farklı yönere çekilebilen sorunların tanımlanmasıyla işe başlanması gerekir.

ULUS, DEVLET VE KENDİ KADERİNİ BELİRLEME

Türkiye, ezbere söylenen sözle, “Türkü, Kürdü, Lazı, Çerkezi, Alevisi, Sünnisi her milletten ve her dinden” insanların yaşadığı bir ülkedir. Bu, açık biçimde “**çokuluslu**” bir ülke demektir. Ancak “ulus nedir” ve “kimler ulusu oluşturur” sorularının yanıtları verilemediği sürece, “çokuluslu ülke” tanımını nitelik belirleyici değildir, sadece bir “durum saptaması”dır.

“Ulus”, “resmi ideoloji”ye göre, “kaderde, tasada ve kıvançta ortak olan insanlar topluluğu”dur.

“Ulus-üstü” (“*trans-national*”) küçük-burjuvalara göre (ki küçük-burjuvazi her zaman bir şeylerin “üstü”nde yer alır, ama asıl olarak sınıfların üstünde uçar), bu “ulus” tanımını “eski”miştir, 18. ve 19. yüzyılın, Aydınlanma döneminin, yani kapitalizmin gelişim ve yükseliş döneminin tanımıdır. Bu nedenle de (“*totolojik*” de olsa), günümüzde bu tanımın ve bu tanım üzerinden ortaya çıkan “kuramların” ve “çözüm yolları”nın önemi yoktur! “Dün, dün ile gitmiştir”. Şimdi, yani “post-modern dünyada” yeni şeyler söylemek lazımdır!

Bu “ulus-üstü” küçük-burjuva “durum saptaması”, ne kadar “ulusu aşan” bir söyleme sahipse de, gerçekte, emperyalist dönemde “ulus”ların içine düştükleri çıkmanın belirtilmesinden ibarettir. Yani emperyalist “uluslar” karşısında emperyalist olmayan “uluslar”ın sömürgeleştirilmesinin ortaya çıkardığı çelişkidir.

“Ulusal devlet” ya da “akademik” terimle “ulus-devlet”, “ulus”un, yani “kaderde, tasada ve kıvançta” ortak olan insanlar topluluğunun siyasal örgütlenmesi olarak aynı “kaderi” paylaşmak durumundadır.

Biçimde, bir “ulus” ve onun “ulusal devleti” mevcuttur; kendi kaderini, siyasal yazgısını kendisi belirlemektedir. Ama emperyalizm, emperyalist sömürgecilik koşullarında bu sadece biçimseldir ve kağıt üzerinde kalır. Diğer bir ifadeyle, ulusun “siyasal bağımsızlığı”, emperyalizme ekonomik bağımlılık nedeniyle işlevsiz kalmıştır. Bu nedenle, emperyalizmden bağımsızlaşmadan bir ulusun kendi yazgısını belirlemesi olanaksızdır. Bu da, “*self-determination*” hakkının hiçbir değere sahip olmaması demektir.

“*Self-determination* hakkı”, bir ulusun kendi kaderini belirleme hakkı, uluslararası “normlar” çerçevesinde ifade edilecek olursa, kendi **iç işlerine** (“ulusal devlet” sınırları içindeki işlerine) karışılmaması, kendi **iç işlerini** kendisinin belirlemesi demektir.

Eski-sömürgecilik döneminde (“kolonyalizm”), “gambot diplomasisi” adı verilen yöntemle, ulusal devletlerin ya da ülkelerin iç işlerine doğrudan askeri müdahalelerde bulunulmuştur. Bu askeri müdahale, her durumda, dış bir gücün ulusal devletin iç işlerine zor yoluyla müdahale etmesidir. Bu müdahale, doğal olarak iç/ulusal güçlerin dış/emperyal güçlere karşı mücadelesini ve direnişini ortaya çıkarmıştır. Anti-kolonyalist ya da anti-emperyalist bu mücadeleler, her durumda “ulusal kurtuluş mücadelesi” ya da ulusun yeniden varedilmesi mücadelesi olarak gelişmiştir. Türkiye ve Çin’deki “ulusal kurtuluş savaşı”, bir yanıyla uluslaşma sürecinin, diğer yanıyla ulusun kendi kaderini belirleme hakkını kazanmasının mücadelesi olmuştur.

Özellikle II. Yeniden Paylaşım Savaşı (“II. Dünya Savaşı”) sonrasında sömürgeciliğin (kolonyalizm) tasfiyesi ve bir dizi devletin üretilmesi sorunu karmaşıklaştırmıştır.

Afrika ve Ortadoğu bölgelerinde olduğu gibi, eski-sömürgeciliğin tasfiyesiyle ortaya çıkartılan ya da çıkan devletler, Tanzanya’dan Kenya’ya, Fildişi Sahili’nden Mali’ye, Libya’dan Suriye’ye ve Irak’a kadar tüm devletler, sözcüğün tam ve gerçek anlamıyla bir “ulus” a dayanan, dolayısıyla “ulus-devlet” olarak tanımlanabilen devletler değildir. Bu devletlerde **uluslaşma süreci** yaşanmamıştır.

Mısır’da başlayan ve giderek Suriye, Irak ve Libya’ya yayılan Baas Hareketi, sömürge bir ülkenin küçük-burjuva milliyetçiliği te-

melinde bu durumu değiştirmeye yönelmiştir. Tıpkı Türkiye’de olduğu gibi, yukardan aşağıya “milli burjuvazi” yaratılmaya çalışılmıştır. Ancak devlet eliyle yaratılmaya çalışılan bu “milli burjuvazi”, kendi iç dinamiğiyle gelişen bir kapitalizm temeline sahip olmadığından, her durumda yapay kalmış, gerçek bir “milli” (ulusal) burjuvazinin işlevini, yani ulusu bir araya getiren ve birleştiren bir unsur olmayı başaramamıştır. Bu da, uluslaşma ve ulus olma sürecinin kapitalizmle olan doğrudan, araçsız ilişkisinin gerçeğidir.

Kapitalizm olmadan, kapitalist burjuvazi olmadan bir insan topluluğunun uluslaşması ve ulus haline gelebilmesi olanaksızdır. Bu nedenle, ulus (“*nation*”), her zaman kapitalist gelişimin bir ürünüdür ve burjuva toplumunun biçimidir (formudur). Kapitalizm koşullarında, olağan olan burjuvazinin (sermaye sınıfının) **tek pazar** temelinde bir araya getirdiği insan topluluğunun ulusu oluşturmalarıdır. Bu da, belli bir **toprak** üzerinde (“coğrafya”da) ortak bir **ekonomik yaşamın** (“pazar”) oluşturulmasıdır. Bu ortak ekonomik yaşam, kapitalist anlamda ortak bir pazarın olması demektir. Pazarda, alıcı ve satıcının anlaşabileceği bir ortak dilin olması zorunludur. Dolayısıyla belli bir toprak parçasında, ortak bir ekonomik yaşama sahip olan insan topluluğunun, “ulus” olarak burjuva toplumunun “formu” haline gelmesi, aynı zamanda bu ortak ekonomik yaşamda ortak bir **dile** sahip olmalarını gerektirir. Bu nedenle “dil birliği”, ulusun ayrılmaz bir parçasıdır.

Böylesine **ortak yaşam**, kaçınılmaz olarak ortak tasalar, ortak kıvançlar yaratır. Bu ortak yaşam, dünü olduğu kadar yarının da ortaklaşmasını sağlar. “Ulusal kültür”, bu ortak yaşamın ürünüdür.

Burada temel unsur, kapitalizm ve onun egemen sınıfı olarak burjuvazinin varlığıdır. Bu açıdan, ulus, kapitalist ulus, geçmiş tarihteki tüm ortak insan topluluklarının örgütlenmesinden farklı özelliklere sahiptir. Temelinde kapitalist üretim ve burjuva sınıfı bulunduğundan, “ulusal kültür” ve “ulusal değerler”, tümüyle **kapitalizmin ve burjuvazinin kültürü ve değerleridir**. Kapitalizmin “globalleşmesi”, yani dünya çapında egemen üretim ilişkisi haline gelmesiyle birlikte, “burjuva kültürü ve değerleri”, “global dünya”nın “ortak” kültürü ve değerleri hal-

ne gelmiştir. Dolayısıyla ulusal devletler, her durumda burjuva devletlerdir ve burjuvazinin egemenliğinin aracıdır.

Ama burjuvazi, geçmiş egemen sınıflardan farklı olarak, kendi öz sınıfsal çıkarlarını (özel çıkar) yalın biçimde ortaya koymaz. Kendi öz sınıfsal çıkarını, “genel çıkar”, topluluğun “ortak çıkarı”, “kolektif çıkar” olarak sunar. İşte bu “genel/ortak/kolektif çıkar” ulusu bir araya getiren ve bir arada tutan temel unsurdur. Doğal olarak, bu “ortak” ya da “genel” çıkarına yönelik ve ona zarar veren ya da tehdit eden her şey ulusa yönelik bir tehdit ya da düşmanlık olarak “algı”lanır ve “ortak çıkarı” korumak için, ulus olarak birlikte hareket ederler.

Marks ve Engels’in belirttiği gibi, “kolektif çıkarı, devlet sıfatıyla, bireyin ve topluluğun gerçek çıkarlarından ayrılmış bağımsız bir biçim almaya ve aynı zamanda her zaman her aile ve kabile yığılmasında mevcut olan, kan, dil, geniş bir ölçüde işbölümü bağları ve öteki çıkarlar gibi bağların somut temeli üzerinde, ama aldatıcı bir ortaklaşma görünümünü almaya götürür”

“Ulusal devlet” denilen budur.

“Ulusal devlet”, burjuva devleti, tarihten gelen kan, dil, kabile ve aile bağlarını ve bu bağların ortaya çıkardığı çıkarları, kapitalist üretim ilişkileri temelinde ve burjuvazinin özel çıkarının “genel/ortak/kolektif çıkar” olarak birleştirilmesinin siyasal örgütlenmesidir. Demokrasi, monarşi, oligarşi vb. yönetim biçimleri, bu siyasal örgütlenmenin biçimleridir.

Kapitalizm (şüphesiz kendi iç dinamiğiyle gelişen bir kapitalizm) ve burjuvazi olmaksızın bir ulustan, ulusal devletten söz etmek olanaksızdır. Ulusal devletin tüm çelişkisi de burada yatar. Ulusal devlet, burjuva devleti olarak, burjuvazinin sınıf egemenliğinin “genel çıkar” çerçevesinde biçimlendirilmiş hali olduğu için, iç/sınıfsal çelişkilerin keskinleştiği her durumda sınıfsal niteliğini dışa vurur. Ulus, her ne kadar “sınıflar üstü” görünümüne sahip olursa olsun, her zaman bir sınıflar bütünlüğüdür. Dolayısıyla, ulusun ortaya çıkması, kapitalist toplumun sınıfsal çelişkilerinin ortaya çıkmasının koşullarını yaratır. Dış güçlere karşı ulusal birlik sağlanır sağlanmaz, sınıf çelişkileri ve sınıf mücadeleleri sahneye çıkar.

İşte bu anda burjuvazi, kendi sınıf iktidarına karşı çıkan ve bunu tehdit eden sınıfa

karşı burjuva devleti (ki artık “ulusal devlet”tir) göreve çağırır. Ulusal devlet, bu sınıf mücadelesini, burjuva sınıfa yönelik mücadeleyi (proletaryanın sınıf mücadelesini), kendine yönelik bir mücadele olarak kabul eder. Bunun sonucu olarak da, proletaryanın sınıf mücadelesini, ulusal “ortak çıkarlarına” yönelik bir tehdit olarak sunar. Bir yanda egemen sınıf olarak örgütlenmiş burjuvazi, öte yanda bu egemenliğe karşı çıkan ve “çokluğu” oluşturan proletarya vardır. Bu mücadelede burjuvazinin yenilgisi kaçınılmazdır. Bu yüzden burjuvazi “ulusa” seslenir. “Ortak yaşam”ın (“ulusal yaşam”) tehlikede olduğunu, ulusun parçalandığını, dolayısıyla “ortak çıkarlar”ın zarara uğradığını ilan eder. Bu yolla, “ortak çıkar”dan yararlanan, pay alan kesimleri harekete geçirir. Böylece “ekseriyeti” oluşturarak, ulusal devletin proletaryanın sınıf mücadelesini zor yoluyla ezmesini meşrulaştırır.

Benzer durum “dış güçler” için de geçerlidir. Burjuvazinin yeni pazarlar için yürüttüğü “dış politika” sonucunda ortaya çıkan çatışma ve savaş durumlarında, ulus, yani burjuva sınıfının özel çıkarının “genel/ortak/kolektif çıkar” olarak sunulduğu toplum harekete geçirilir. Bu hareket, kimi durumda yayılmacı ve fetihçi siyaseti desteklemek için, kimi durumda bu yayılmacı ve fetihçi siyasetin zora düşmesi durumunda gerekli hale gelir. Her durumda, iç ve dış düşmanlara karşı “ulusal birlik ve seferberlik” ilan edilir.

Ulusal devletin sınıfsal niteliği, burjuvazinin özel çıkarının toplumun “genel çıkarı” olarak sunulmasının yaratmış olduğu “algı” (yanılsama, ki ideolojik olarak oluşturulur), ulusal devletin ilk ve temel çelişkisidir.

İkinci çelişki, yukarıda ifade ettiğimiz gibi, kapitalizmin “globalleşmesi” sonucu, burjuva ilişkilerinin ve değerlerinin dünya çapında egemen olmasıyla ortaya çıkar. Bu çelişki, burjuvazinin “global değerleri” ile “ulusal değerler” arasındaki çelişkidir.

“Ulusal değerler”, her ulusun burjuvazisi tarafından sadece o ulusa, o topluluğa ait olan, ona özgü değerler olarak sunulmuştur. Ama şimdi burjuvazinin “global değerleri” tüm uluslar için ortak bir değer haline gelmiştir. Böylece “ulusal sorun”, “global değerler” ya da “çıklarlar” ile “ulusal değerler” ya da “ulusal çıkarlar” arasındaki çelişkide ortaya çıkar. Burada “global değerler”i

temsil eden emperyalist burjuvazidir. Emperyalist burjuvazi, kendi çıkarlarını (emperyalizmin çıkarlarını) “ulusal çıkar” olarak uluslara kabul ettirmek zorundadır. Bunu gerçekleştiremediği sürece, ulusal çıkarlarla çatışmak zorunda kalır. Bu da ulusal kurtuluş savaşlarına yol açar.

“Globalizm” (şu ünlü “küreselleşme”) propagandasının tek ve gerçek amacı da bu çatışmayı ortadan kaldırmaya yöneliktir. Uluslara, ulusal topluluklara, “globalleşen dünya gerçeği” kabul ettirilir. Bu “gerçek” bir kez kabul edildi miydi, “globalleşen dünyanın çıkarları” “ulusal çıkarlar”ın üstünde yer alan “yeni ortak çıkar” olarak kabul edilir. Bu da emperyalist sömürünün yeni tarzda sürdürülmesinin koşullarını yaratır.

Bugün “ulusal devletler çağının sona erdiği”ne yönelik tüm propaganda (ideoloji), emperyalist mali sermayenin her türlü ulusal sınırları aşarak rahatça hareket etmesini sağlamaya yöneliktir. Yeni-sömürgecilik yöntemleriyle geliştirilmiş olan “yerli sermaye”nin zararına olan bu gelişme, kaçınılmaz olarak “yerli” sermayenin karşı hareketine yol açar. “Yerli sermaye” (ki hiçbir zaman “milli sermaye”, yani “milli burjuvazi” olmamıştır) yeni-sömürgecilik yöntemleriyle elde ettiği ayrıcalıklarından hemen vazgeçmez, buna karşı belli bir direnç gösterir. Ama baştan emperyalizme bağlı olarak geliştiğinden, bu direnci sadece eski “işbirlikçi payı”nı pazarlık konusu yapmaktan öteye geçmez. Bu “pazarlık”ta “ulus”u yardıma çağırır. Böylece, “ulusalcılar” harekete geçirilir.

Gerçekte, iç dinamikle gelişen bir kapitalizm ve bu kapitalizme dayanan “ulusal/milli” burjuvazi mevcut olmadığından, “ulusalcılar”ın hareketi, özsel değil, biçimsel kalır. “Yerli burjuvazi” sadece “işbirlikçilik payı” üzerinden “direnç” göstermektedir. Dolayısıyla gerçek bir ulusal direnç söz konusu değildir. İşbirlikçilik “payı”nda varılan uzlaşma, zorunlu olarak “ulusalcıları” boşluğa düşürür. “Ulusalcılar”, “yerli” (gerçekte emperyalizmin işbirlikçisi) burjuvazinin çağrısıyla harekete geçtiklerinden, gerçek bir anti-emperyalist temele ve programa sahip değillerdir. “Yerli burjuvazi”nin emperyalizmle “uzlaşması”yla içine düştükleri açmaz, bu kesimlerin pasifize olmasının maddi temelini oluşturur.

Bütün bunlar, “ulusal devletler”in önem-

sizleştigi “algı”sını (izlenimini) pekiştirir.

Gerçekte, ulusal sorunlar, kapitalizmin gelişme ve yükselme döneminden farklı olarak, doğrudan emperyalizmle, emperyalist sömürüyle bağlantılıdır. Artık, eski tarzda “ezen ve ezilen uluslar” ilişkisi değil, emperyalist sömürü ilişkisi söz konusudur. Bu nedenle, “ulus”u oluşturan toplumun çoğunluğunun “ortak/genel/kolektif çıkarı”, emperyalist çıkarlarla (ki işbirlikçilik düzeyinde “yerli burjuvazi”nin çıkarlarıyla) çatışıkı halindedir. Bu da, “ulusal çıkar”ın yeniden tanımlanmasını ve ulusun yeniden biçimlenmesini zorunlu kılmaktadır.

“Mikro milliyetçilik”, “ırkçı milliyetçilik” ya da “ulusalcılık” söylemlerinin yeniden ve yeniden gündeme getirilmesinin arka planında bu yeniden tanımlama zorunluluğu yatmaktadır. Her zaman olduğu gibi, tarihten alınmış eğreti kılıklarla, başkasından alınma sözlerle sahneye çıkılmaktadır.*

Gerçeklikte, yeni durumla karşı karşıyayız. Artık burjuva anlamda uluslaşmanın, ulusların ve ulusal devletlerin eski anlamı ve önemi kalmamıştır. Emperyalizmi, emperyalist sömürüyü içermeyen ulusal tanımlar işlevsizdir. Günümüzde her ulusal hareket, anti-emperyalist olmaksızın ulusal birliği sağlayamaz ve varedemez. Bu da yeterli değildir. Anti-emperyalist yan anti-kapitalist mücadeleyle birleştirilmek ve kaynaştırılmak zorundadır. Aksi halde her ulusal hareket, emperyalist sermayenin “global

* Marks şöyle yazar: “İnsanlar kendi tarihlerini kendileri yaparlar, ama kendi keyflerine göre, kendi seçtikleri koşullar içinde yapmazlar, doğrudan veri olan ve geçmişten kalan koşullar içinde yaparlar. Bütün ölmüş kuşakların geleneği, büyük bir ağırlıkla, yaşayanların beyinleri üzerine çöker. Ve, onlar kendilerini ve şeyleri, bir başka biçime dönüştürmekle, tamamıyla yepyeni bir şey yaratmakla uğraşır görüldüklerinde bile, özellikle bu devrimci bunalım çağlarında, korku ile geçmişteki ruhlan kafalarında canlandırdılar, tarihin yeni sahnesinde o saygıdeğer eğreti kılıkla ve başkasından alınma ağızla ortaya çıkmak üzere, onların adlarını, sloganlarını, kılıklarını alırlar. İşte bunun gibi, Luther, havari Paul’un maskesini takındı, 1789-1814 devrimi ardarda, önce Roma Cumhuriyeti, sonra Roma İmparatorluğu giysisi içinde kurum sattı ve 1848 Devrimi, kimi 1789’un, kimi de 1793’ün ve 1795’in devrimci geleneğinin taklidini yapmaktan öte bir şey yapmadı. İşte böyle, yeni bir dili öğrenmeye başlayan kişi, onu hep kendi anadiline çevirir durur, ama ancak kendi anadilini anımsamadan bu yeni dili kullanmayı başardı ve hatta kendi dilini tümünden unuttuğu zaman o yeni dilin özünü, ruhunu özümleyebilir.” (Marks, “Louis Bonaparte’in 18 Brumaire’i”, *Seçme Yapıtlar 1*, s. 476-477.)

çıkların”nın gerçekleştirilmesinin bir aracı haline gelmekten kurtulamayacaktır.

Bugün “Kürt sorunu” kadar “Türk sorunu”nun da karşı karşıya olduğu olgu budur.

Kürt ulusal hareketi, 17. ve 18. yüzyılda olduğu gibi, iç dinamiklerle gelişen kapitalist dinamiğe ve “milli burjuvazi”nin “ortak çıkarları”na dayanarak gelişen bir hareket değildir. Uluslaşma süreci, tarihten alınma dil, din, ırk, kabile vb. bağlarına ve çıkarlarına dayanan ve kapitalist gelişmenin getirdiği yeni “ortak çıkarlara” bağlanan bir süreç değildir. Uluslaşma, feodal ya da yarı-feodal kabile/aşiret çıkarlarının “milli burjuvazi” çevresinde ortaklaşılmasıyla gerçekleşemez. Kapitalist ilişkiler tümüyle yukardan aşağıya, emperyalizme bağımlı ve emperyalizmin çıkarlarına göre gelişmektedir. Oluşacak “ulusal pazar”ın iç dinamikleri mevcut değildir. Tüm “dinamikler”, doğrudan emperyalizme ve emperyalist ilişkilere bağımlıdır. Bu bağımlılık ilişkisi içinde ortaya çıkabilecek tek gelişme, belli küçük-burjuva kesimlerin emperyalizmle, “globalleşen dünya”yla işbirliği içinde “burjuvalaşması”dır. Bu da, ilk dönemde küçük-burjuvazi arasında “ortak payda” olarak görünse de, giderek kimin hangi payı alacağına ilişkin bir ayrışmayı kaçınılmaz kılar. Dil ve kültür üzerinden süregiden “uluslaşma” bu ayrışmayla “klasik” sonucuna ulaşır: Görünüşte ulusal, özde emperyalizmin sömürgeci bir topluluk.

“Ulusal varlık”, sadece ve sadece emperyalizmin çıkana geldiği sürece vardır ve emperyalizmin çıkarlarına hizmet ettiği sürece yaşayabilir. “Globalleşen dünya”, ulusal devletler çağının “bittiği” vb. söylemlerle bu gerçeğin üstü örtülebilir.

Türkiye somutluğunda, “Kürt işadamları”, ne gerçek, ne tarihsel anlamda burjuva sınıfını oluşturmamaktadırlar. Bu kesimlerin Kürt ulusal hareketine öncülük yapamayacağı, ulusal birliği sağlayamayacağı zaten bilinen ve görülen gerçektir. Küçük-burjuvazi, yani küçük sermaye, esnaf, tüccar kesimi, sınıfsal niteliği gereği bir ulusal hareketi varedemez ve sürdürmez. Feodal kesimler ise (aşiretler) “feodal milliyetçilik”ten bir adım ötesine geçemezler. Bu nedenle, Kürt ulusal hareketi, her durumda küçük-burjuva aydınlarının öncülüğünde gelişmiştir.

Türkiye Kürdistan’ında gelişen kapita-

lizm, Türkiye’de emperyalizmin yukardan aşağıya geliştirdiği kapitalizmin bir uzantısıdır. Bugüne kadar emperyalizmin işbirlikçisi Türkiye oligarşisinin işbirlikçilerini üretmek belli kapitalist ilişkiler ortaya çıkmıştır. Bugün bu işbirlikçi kesimler arasında ortaya çıkan durum, işbirlikçinin işbirlikçisi olmaktan çıkarak, doğrudan emperyalizmin işbirlikçisi haline gelmelerini sağlayacak bir durumdur. “Fırsat” olarak görülen de budur.

“KÜRT SORUNU” VE KÜRT ULUSAL SORUNU

Herşeyden önce Kürt ulusal sorunu ile “Kürt sorunu” arasında ayırım yapmak gerekir.

Dün olduğu gibi bugün de, “Kürt sorunu” olarak sunulan şey, sözcüğün tam ve gerçek anlamında Kürt ulusal sorunudur. Yani Kürt halkının uluslaşması ve ulusal devletine sahip olması sorunudur. Bu nedenle, üretimin çokuluslaşmasının bir sonucu olan “serbest bölgeler”e dayanan “mikro milliyetçilik” ile kesinkes karıştırılmamalıdır.

Kürt ulusal sorunu, bir yanıyla Kürt halkının uluslaşma, ulusal birliği sağlama sorunuyken, diğer yanıyla Kürt ulusunun kendi kaderini belirleme hakkı sorunudur. Birincisi içsel, ikincisi “dışsal”, yani diğer ulusları ve ulusal devletleri içeren bir süreçtir.

İçsel süreç, iç dinamiklerle gelişen bir kapitalizmin, dolayısıyla “milli burjuvazinin” olmadığı koşullarda uluslaşmanın ve ulusal birliğin nasıl sağlanacağına ilişkindir. Yukarıda da ifade ettiğimiz gibi, bu “içsel süreç”, ulusun yeniden tanımlanmasıyla ilintilidir. Emperyalist aşamada, burjuvazi devrimci niteliğini yitirmiştir, “kendi devrimini”, yani burjuva demokratik devrimini gerçekleştirmez. Ama uluslaşma, ulusal birlik, burjuva demokratik devrimini zorunlu kılar. Diğer ifadeyle, burjuva demokratik devrimi, aynı zamanda bir halkın uluslaşması ve ulusal birliğini kurması demektir.

Geri-bıraktırlmış ülkelerde gelişen burjuvazi ise, “milli” değil, işbirlikçidir; çıkarları emperyalizmin çıkarlarıyla özdeşdir. Bu işbirlikçi burjuvazinin “kendi devrimini” yapmaması bir yana, tüm varlığı emperyalizme bağlıdır. Bu ülkelerde, tarihin kaçınılmaz gerekliliği olarak, demokratik devrimin gerçekleştirilmesi ve tamamlanması sorunu

(ulusal sorun), bu işbirlikçi burjuvazinin değil, gerçekten tek devrimci sınıf olan proletaryanın sorunu haline gelmiştir.

Bu ülkelerde demokratik devrim, proletaryanın (işçi sınıfının) öncülüğünde gerçekleştirilmek zorundadır. Bu da, “klasik” anlamda burjuva demokratik devriminden farklı bir bileşime sahiptir. Tam anlamıyla demokratik halk devrimi söz konusudur.

Demokratik halk devrimi, burjuva demokratik devrimden farklı bileşene sahip olduğu gibi, aynı zamanda “tekelci kapitalizme” karşı oluşuyla da farklıdır.

Eski dönemlerde burjuva demokratik devrimi, dışsal olarak, “ezen ulusa” yöneliktir. Bu “ezen ulus”un emperyalist-kapitalist ya da feodal-askeri bir ulus olmasının fazlasıyla bir önemi yoktu. Önemli olan “ezen ulus”tan ayrılma, ayrı devlet kurma hakkına sahip olmaktı.

Günümüzde ise, sorun bizzat emperyalizmin kendisidir ve bir bütün olarak emperyalist sömürüdür. Bu içeriğe sahip olmayan her ulusal hareket, sonuçta emperyalist sistemin içinde ve emperyalist sistemin çerçevesinde kalmak durumundadır. Buradan “devrimsel” bir sonuç beklemek (ya da “ummak”) olanaksızdır.

PKK’nin temsil ettiği Kürt ulusal hareketi, başlangıcında yatan temel yanıştan kaynaklanan ve zaman içinde bu yanışın “doğrulanmasıyla” gelişen bir süreçte **emperyalist sistem içi** bir soruna dönüşmüştür.

Başlangıçtaki temel yanış, tüm bilimsel saptamalara rağmen, Kürt ulusal hareketinin “ayrı örgütlenme”, yani belli devlet sınırları içindeki her ulustan proletaryanın birleşik örgütlenmesi ve birleşik mücadelesi yerine “ayrı örgütlenme”nin ve “ayrı mücadele”nin kabul edilmesidir. Bunun sonucu olarak da, Türkiye’deki anti-emperyalist ve anti-kapitalist sınıf mücadelesi ayrılmış ve parçalanmıştır. PKK’nin yürüttüğü silahlı mücadelenin başansızlığa uğramasının, yani askeri bir zafere ulaşamamasının temel nedeni budur.

“Ayrı örgütlenme”, Kürt ulusal hareketini giderek emperyalist sistem içi bir sorun haline dönüştürürken, çözümünü de emperyalist sistem içinde bulmayı getirmiştir. Bugün gelinen yer burasıdır.

Burada Kürt ulusal sorunu, proletaryanın öncülüğünde gerçekleştirilecek demokratik halk devrimi sorunu olmaktan çıktığı

oranda, emperyalist sistem içi sorun haline dönüştüğü ölçüde, tek çözüme sahiptir: Kürt ulusunun kendi kaderini belirleme hakkının tanınması.

Emperyalist sistem içi bir sorun haline dönüştüğü için de, bu “ulusal hak”ın tanınması sorunu, emperyalizmin ve ona bağlı Türkiye’nin sorunu haline dönüşmüştür. “Çözüm” de, doğal ve kaçınılmaz olarak emperyalist sömürü ilişkilerinin “ulusallaştırılması” olarak sonuçlanacaktır.

Emperyalizm, özel olarak da Amerikan emperyalizmi PKK ile kurduğu “örtük” ilişkiler içinde Kürtlerin ayrı bir “ulus” olduklarını ve ayrı bir “ulusal devlete” sahip olmaları gerektiğini kabul etmiştir. Burada emperyalizmin tek “çekincesi”, “konjonktürel durum” ve “bölgesel koşullar”dır. Bu “çekince” “makul” kabul edildiği sürece, Kürt ulusal hareketi ile emperyalizm arasında bir çatışki ortaya çıkması olanaksızdır.

Böylece Kürt ulusal sorununun mevcut durumu, Türkiye’nin (“Türkler”in ulusal devletinin) Kürt ulusal sorununu kabul etmesi ve buna bağlı olarak Kürt ulusunun kendi kaderini (emperyalist sistem içinde) belirleme hakkını tanınması olarak yalınlaşmaktadır.

Bunun dışındaki her türlü “çözüm” önerileri ya da “projeleri”, sadece geçicilik alanını oluşturur.

Türkiye “devlet sınırları içinde” “Türkler” ile “Kürtler”in birlikte “yaşamaları”nı ve birlikte bir “toplum” oluşturmalarını sağlamanın tek yolu, Kürt ulusunun ayrılma, ayrı devlet kurma hakkının tanınmasıdır.

Kürtler, ulusal birliği sağlamış olsunlar ya da olmasınlar, her durumda, kendi gelecekelere, Türkiye “devlet sınırları” içinde “Türkler”le birlikte yaşayıp yaşamamaya kendileri karar vereceklerdir. Böyle bir karar alabilmeleri için, öncelikle bu kararı almaya haklarının olması gerekir.

Şüphesiz bu “hakka” sahip olunması, aynı zamanda bu “hakkın” tanınmasını gerektirir. Burada kendi kaderini belirleme hakkına sahip olacak taraf “Kürtler” iken, bu hakkı tanıyacak taraf “Türkler”dir. “Kürt sorunu”nun “Türk sorunu yarattığı” tezlerinin kökeni de buradadır.

“Türkler”, “Kürtler”in ya da bir başka halk topluluğunun kendi “devlet sınırları içinde” zorla ve baskıyla tutulmasının demokratik (ve de “insani”) olmadığını, birlik-

telğin gönüllülük ve istemsel olması gerektiğini kabul etmelidirler. Bunun yolu da Kürt ulusunun kendi kaderini belirleme hakkına sahip olmasından geçer.

“Türkler”in, “Kürtler”in bu hakkını tanıdıkları koşullarda, “Kürtler”, kendi özgür iradeleriyle ve demokratik biçimde gerçekleştirilecek bir “halk oylaması”yla nihai kararlarını ortaya koyacaklardır. “Türkler”, Kürt ulusunun bu hakkını tanıdığı ölçüde bu nihai kararı da kabul etmek durumundadır. Nihai kararları “ayrılma”, “ayrı devlet kurma” yönünde olduğu koşullarda, “Türkler”in yapacakları tek şey, bu yeni ulusal devletle eşit ve demokratik ilişkiler kurmaktan ibarettir.

Sorunun geldiği yer, Türkiye halkının Kürt ulusunun kendi kaderini belirleme hakkını kabul etmesidir. Bunun için “Türk milliyetçiliği”ni yatıştırmak ve etkisizleştirmek için yayılmacı ve fetihçi duyguları körükleyen “çözüm”ler ortaya atmak, feodal tefeci-tüccarların tekelleşme ve büyüme arzularını “yeni pazarlar vaadiyle” karşılamak aldatıcıdır. Doğal olarak “Türkler”, bugün olmazsa, yarın bu aldatmanın farkına varacaklardır. Bu da kanlı bir hesaplaşma sürecini başlatacaktır.

Her şey açık, aleni ve demokratik tarzda yapılmalıdır. Gerçekler tüm çıplaklığıyla ortaya konulmalıdır. Ne “Kürtlerden kurtulmuş Türkiye”nin, ne “genişletilmiş Misak-ı Milli”yle daha “büyük Türkiye”nin daha “zengin” olacağı “algı”larıyla gerçek ve demokratik çözüme ulaşılamaz.

Yinelerseniz, tek çözüm, Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkının tanınmasıdır. Elbette bu hakkın tanınması ve Kürt ulusunun bu hakka sahip olması tek başına yeterli değildir. Bu sadece sorunun demokratik biçimde çözümlenmesi için atılacak bir adımdan ibarettir.

Bu ilk adım atıldıktan sonra bir dizi sorun ortadan kalkacağı gibi, yeni bir dizi sorun ortaya çıkacaktır. Örneğin “ana dilde eğitim” sorunu, Türkiye’nin sorunu olmaksızın çıkacak, Kürtlerin “kendisi” sorunu haline gelecektir. Ama öte yandan, Türkiye’nin batısında yaşayan ve yerleşik hale gelmiş Kürtlerin ve Türkiye Kürdistan’ında yaşayan ve yerleşik olan Türklerin gelecekleri sorunu ortaya çıkacaktır. “Mübadele” yapıp yapılmayacağı, yapılacaksa böyle bir “mübadele”nin nasıl bir “toplumsal travma” yara-

tacağı “yakın geleceğin” sorunu olarak ortaya çıkacaktır.

Yine Kürt ulusunun ayrılma yönünde nihai kararını aldığı koşullarda, Kürt devletinin “ulusal sınırları sorunu” ortaya çıkar. Deniz bağlantısı olmayan bir Kürdistan’ın “deniz bağlantısı talebi” ya da “hesabı” ya da devlet kara sınırlarının nerelerden geçeceği sorunu bir başka çatışma potansiyeline sahip sorunlar durumundadır.

Bu ve benzeri bir dizi yeni sorunun ortaya çıkacağı açıktır. Doğal olarak bu sorunların demokratik ve eşitlik temelinde çözümlenmesi gerekir. Bu da, Kürt ulusal sorununun demokratik olmayan bir yoldan çözümlenmesinin reddedilmesiyle, yani Kürt ulusunun demokratik hakkının, kendi geleceğini belirleme hakkının tanınmasıyla olanaklıdır. Önyargıların, kaygıların aşılmasının tek yolu budur.

ULUSAL SORUNLARIN DEVİRİMCİ ÇÖZÜMÜ

Buraya kadar, genel olarak ulusal sorunlar özel olarak günümüzde Kürt ulusal sorununun emperyalist sistem içi çözümünü ve çelişkilerini ortaya koyduk. Şimdi “sistem dışı”, yani emperyalist “global” sistemin dışında yer alan ve sisteme karşı olan devrimci çözümü ortaya koyalım.

Tarihte ve günümüzde her türlü ulusal sorunun tek gerçek, kalıcı ve demokratik çözümü, anti-emperyalist demokratik halk devrimidir. Bu devrim, ulusları değil, sınıfları, yani tarihin tek itici gücünü esas alır. Bu yönüyle ulusları aşar, uluslara ilişkin sorunları ikincil hale getirir.

Bu demokratik halk devrimi, sosyalist devrime ve oradan da sınıfsız topluma doğru giden bir sürecin ilk halkasıdır. Bu, insanlık tarihinin bugüne kadar geliştirdiği ve olgunlaştırdığı tüm demokratik hak ve özgürlüklerin tanındığı, bu hak ve özgürlükleri sınırlayan ve engelleyen ulusal ve uluslararası tüm bağların ortadan kaldırıldığı, ulusal ve uluslararası tekelleri sermayenin tasfiye edildiği, kolektif mülkiyetin ve üretimin gerçekleştirildiği, eğitimin demokratikleştirildiği ve feodal/yarı-feodal üretim ilişkilerinin ortadan kaldırıldığı bir ekonomik, toplumsal ve siyasal düzenin kurulmasıdır.

Sadece bu ekonomik, toplumsal ve siya-

sal düzenle, ırk, dil, din, cinsiyet vb. ayrımlar yapılmaksızın tüm insanların eşit haklara sahip “yurttaşlar” haline gelmesi sağlanabilir.

Bunun yolu, verili bir “coğrafya”da, yani bir ülkede, proletaryanın öncülüğünde tüm uluslardan ve ulusal topluluklardan insanların birlikte mücadelesinden geçer. Bu birleşik ve birlikte mücadele, her türlü ulusal önyargıların aşıldığı, ortak değerlerin yaratıldığı bir süreç ortaya çıkarır. Uğruna ölmenin bile göze alındığı “ortak çıkarlar” ve “yüce amaçlar” için yürütülen mücadelenin yaratacağı yeni birlik, insanlığın nihai kurtuluşunun parçası olacaktır.

Bu, kısa ve orta dönemde, emperyalist sömürünün ve sömürücü sınıflar egemenliğinin sona erdirilmesi, insanların özgürleşmesi ve ekonomik gelişmenin sağlanması demektir.

Ulusal ya da başka “bağlar”la birbirinden koparılmış ya da birbirlerine düşman edilmiş sınıf bireylerinin ortak mücadelesi, sömürülen sınıfların kendisi-için-sınıf olmalarını sağlayacaktır.

Bu mücadele sınıfsal mücadeledir, sınıfın tüm bireylerinin birliğini sağlar. Onun anti-emperyalist niteliği, yani ulusal niteliği içeriği bakımından değil, “*Komünist Manifesto*’nun dediği gibi, *biçim bakımından* ulusal”dır. Bu yeni bir ulusal birliktir. İnsanlık tarihinin yeni bir evresini temsil eder.

Bu yeni toplum, tüm insanların eşit ve özgür birliğidir. Bu özgür birlikte, her şey kolektif olarak kararlaştırılır ve yapılır. Bugün için “büyük” sorun gibi görünen, örneğin “ana dilde eğitim” gibi sorunlar, eşit ve özgür yurttaşların ortak ve kolektif kararıyla çözümlenir; eğitim sistemi eşit ve özgür bireylerin kararlaştırdığı bir “müfredata” sahip olur. Hangi dilin kullanılacağını “pazar ilişkileri” değil, eşit ve özgür bireylerin oluşturduğu toplumsal ilişkiler belirler.

Ulusal çatışmaların aşılmasının tek ve kalıcı çözümü budur. Böyle bir çözüm koşullarında, eşit ve özgür yurttaşların birliği için, “bin yıllık islamiyet”ten, “Çanakkale’de birlikte savaştık”, “Kurtuluş Savaşını birlikte verdik” türünden tarihsel “menkıbeler” uydurmaya kalkışılmayacaktır. Onların her türlü sömürüye karşı ortak mücadelesi, ortak bir tarih yaratacak ve bu ortak tarih üzerinde ortak bir gelecek kurulacaktır.

Anayasal Hokkabazlık

“Globalizm koşullarında ulus-devletler döneminin bittiği” söylemi, sözcüğün tam anlamıyla ideolojik bir manipülasyondur, propagandif bir söylemdir.

Amaç, uluslararası sermaye için ulusal sınırların aşılmasıdır. Bu yönüyle, “ulus-devletler döneminin bittiği” propagandası, uluslararası sermaye için her türlü ulusal engellerin ortadan kaldırılmasına yönelik “neo-liberal” ekonomi politikaların uygulanmasına karşı gelişecek olan anti-emperyalist, anti-kapitalist ve millici tepkileri ideolojik olarak bertaraf etmeye yönelmiştir.

Burada söz konusu olan “uluslararası sermaye”, belli bir ülkenin, yani ulus-devletin sermayesinin uluslararasılaşmasıdır. Bu yönüyle de, yeni bir durum değildir.

Bilenebileceği gibi, **tüccar** (tacir) ya da geniş anlamda ticaret sermayesi, hemen her zaman ve her toplumsal düzen içinde “global” düzeyde faaliyet yürütür. **Kapitalizmde** (serbest rekabetçi dönemden emperyalist döneme kadar) ticaret sermayesi, artık sanayi sermayesine bağımlı hale gelmiş ve sanayi sermayesinin dolaşım alanındaki işlevini yerine getiren bir araç haline dönüşmüştür. Bu açıdan ticaret sermayesinin “global hareketi”, doğrudan doğruya **sanayi sermayesi** için gerekli olan pazara yöneliktir. Ticaret sermayesinin yeni pazarlara yönelmesi ve pazarlarını olabildiğince genişletme isteği tümüyle sanayi sermayesinin metallerin kitlesiyle belirlenir. Tam deyişle, sanayi sermayesi ve onun metallerin olmadığı sürece ticaret sermayesinin pazarlayabileceği, satabileceği hemen hemen pek bir şey yoktur.

Sanayi sermayesi ise, hiç tartışmasız, sanayi üretiminin yapılabileceği bir yere, toprağa gereksinme duyar. Bu nedenle bir toprak parçasının üzerinde “ikamet” eder. Bu toprak parçası, “sabit sermaye yatırımları”nın üstünde yükseldiği temel olduğu gibi, aynı zamanda bu “sabit sermaye yatırımları”nın **kalcılığını** sağlayacak olan “zemin”dir.

Bu toprak parçası, sınıfların ortaya çıktığı andan günümüze kadar **bir devletin** egemenliği altında olan coğrafyaya denk düşer. Bu devlet, klasik tanımla “egemen sınıfın baskı aygıtı”, ilk anda içe yönelik “baskı” aygıtı olsa da, giderek dışa yönelik, dış güçlere karşı bir saldırı ve savunma gücü haline de dönüşmüştür. Bu devlet, ister köleci toplumda Roma İmparatorluğu gibi “global” bir güç söz konusu olsun, ister feodal dönemin imparatorlukları (Britanya Krallığı, Kutsal Roma-Cermen İmparatorluğu, Çarlık ya da Osmanlı İmparatorluğu) söz konusu olsun, her durumda, **içerde** “kamu düzenini” korumak amacıyla, **dışarıda** yeni topraklar elde etmek amacıyla bir zor gücü olarak varolagelmıştır. Engels’in tanımıyla, bu zor gücü, “ordu ve donanma demektir”.

Kapitalizm koşullarında eski-sömürgecilik (kolonyalizm) döneminde, devlet (ki artık kapitalist devlet, burjuva devlet sözkonusudur), yeni koloniler (sömürgeler) oluşturmak ve varolan kolonileri korumak amacıyla bu zor gücünü, yani ordu ve donanmayı kullanmıştır.

Kolonyalizm (eski-sömürgecilik), kapitalist sermayenin toprak olarak kendisini genişletmesinden başka bir şey değildir.

Bu devlet, Britanya Krallığı örneğinde ol-

duğu gibi, “üzerinde güneş batmayan imparatorluk” olarak ne kadar tanımlanırsa tanımlansın, her durumda belli bir toprağa (Britanya adası) ve bu toprak üzerinde varolan bir ulusa dayanır. Bu nedenle de, bu devlet, **ulus-devlettir**.

Siyasal yönetim biçimi olarak, Britanya Krallığı, her ne kadar *Magna Carta*’dan günümüze kadar “meşru monarşi” ise de, sınıfsal olarak İngiliz burjuvazisinin devletidir, yani ulus-devlettir. Bu İngiliz ulus-devleti, askeri gücüyle (özellikle donanmasıyla) başka ülkeleri fethederek “imparatorluk” haline dönüşmüştür. Tartışmasız gerçek, bu topraklardaki koloniler İngiliz kolonileridir ve bu toprakları fetheden ve koruyan ordular İngiliz ordulardır.

Elbette söz konusu olan Fransa ve Almanya olunca, bu ülkelerin devletlerinin ulusal niteliği apaçık ortadadır. Dolayısıyla Britanya Krallığı’nda olduğu gibi, Fransız ve Alman sömürgeciliği de, Fransız ve Alman ulus-devletine dayanır.

Lenin’in “*Emperyalizm*” kitabında çok açık biçimde kanıtladığı gibi, tekelci sermaye grupları dünyayı toprak olarak kendilerinde paylaşmışlardır. Bu paylaşımın siyasal ve hukuksal zemini, ulus-devletler arasındaki açık ya da gizli anlaşmalardır. “Devletin bakılığı”, yani hükümetler değişse bile devletler arasında yapılan anlaşmaların sürekliliği, bu siyasal ve hukuksal zemini ifade eder. Tarihsel olarak bu zeminin geçerliliğini yitirdiği tek olgu, toplumsal düzenin topyekün değişmesi, yeni bir egemen sınıfın ortaya çıkmasıdır. Bu da, burjuva devrimleriyle gerçekleşmiştir, yani burjuva devletin, ulus-devletin feodal imparatorluğun yerini almasıyla gerçekleşmiştir. Bu altüst oluşa rağmen, burjuva devlet (ulus-devlet) feodal dönemden kalan topraklar üzerinde “hak” talebinde bulunmuş ve hemen her durumda bu “hak”ını ulus-devletin askeri gücüyle almaya çalışmıştır.

Emperyalizm, yani tekelci kapitalizm, “(1) üretimde ve sermayede görülen yoğunlaşma öyle yüksek bir gelişme derecesine ulaşmıştır ki, ekonomik yaşamda kesin rol oynayan **tekelleri yaratmıştır**; (2) **banka sermayesi sanai sermayeyle kaynaşmış**, ve bu ‘mali-sermaye’ temel üzerinde bir **mali-oligarşi** yaratılmıştır; (3) **sermaye ihracı, meta ihracından ayrı olarak, özel bir önem kazanmıştır**; (4) dünyayı aralarında

bölüşen uluslararası tekelci kapitalist birlikler kurulmuştur; (5) en büyük kapitalist güçlerce dünyanın toprak bakımından bölüşülmesi tamamlanmıştır. Emperyalizm, tekelilerin ve mali-sermayenin egemenliğinin ortaya çıktığı; sermaye ihracının birinci planda önem kazandığı; dünyanın uluslararası tröstler arasında paylaşılmasının başlamış olduğu ve dünyadaki bütün toprakların en büyük kapitalist ülkeler arasında bölüşülmesinin tamamlanmış bulunduğu bir gelişme aşamasına ulaşmış kapitalizmdir.” (Lenin)

Tekel, mali-oligarşi (banka sermayesi ile sanayi sermayesinin kaynaşması) ve meta ihracından ayrı olarak sermaye ihracı – İşte emperyalizmin ekonomik içeriği budur.

Bütün bu ekonomik olgular, “globalizm” propagandasının yapıldığı “günümüze” kadar, her zaman **ulus-devlet temelinde** varlıklarını sürdürmüştür. Sermaye ne kadar uluslararasılaşmış olursa olsun, her durumda bir **ulus-devletin sermayesi** olarak “global” düzeyde faaliyet yürütmüştür ve **ulusun adıyla** tanımlanmışlardır. Örneğin, Amerikan sermayesi, Fransız sermayesi, Alman sermayesi vb.

Bütün bunlar, belli bir terminoloji içinde ve belli tanımlar çerçevesinde ortaya konulan tarihsel olgulardır. Ancak “globalizm” propagandasıyla birlikte, tüm tanımlar ve kavramlar “eski” ilan edilmiş, yerlerine “yeni”, “yepyeni” tanımlar ve kavramlar geçirilmiştir. Bu yapılırken de, tarihsel süreçlere ilişkin varolan farklı tanımlara ve kavramlara dayanılmıştır.

Örneğin, en tipik burjuva devrimi olarak, yani aşağıdan yukarıya gerçekleşen bir siyasal devrim olarak ortaya çıkan Fransız Devrimi, burjuvazinin iktidara gelmesini sağlamıştır. Böylece devlete burjuvazi egemen olmuştur. Bu yönden Fransız Devrimi ile ortaya çıkan devlet, **burjuva devlettir**. Ama aynı zamanda Fransız ulusunun devletidir, yani **ulus-devlettir**. Öte yandan Britanya Krallığı’nda burjuvazinin egemenliği Fransa’da olduğu gibi, aşağıdan yukarı gerçekleşen bir devrimle değil, yukardan aşağıya gerçekleşen bir devrimle, daha doğru bir tanımla “dönüşümle” gerçekleşmiştir. Fransa’da burjuvazinin egemenliği kralın giyotini ile idam edilmesiyle simgeleşirken, Britanya Krallığı’nda böyle bir simgesel durum söz konusu olmamış, tersine kral varlığını sürdürmüştür.

Bu iki kavram ve tanım, yani burjuva devlet ile ulus-devlet karşı karşıya getirildiğinde neyin ne olduğu belirsizleşir. İşte “globalizm” propagandası, bir şeyin farklı yönlerden ve farklı açılardan tanımlanmasını ifade eden kavramları ve tanımları karşı karşıya getirmiştir. Böylece kavramların ve tanımların özü kaybolmuş, içerikleri boşaltılmıştır.

Burada vurgulanması gereken olgu, “globalizm” propagandasının “hedef kitlesi”nin ya da “hedef ülkeleri”nin “global” boyutta olmadığıdır. Örneğin Japonya, Malezya, Güney Kore, İspanya, Portekiz, Almanya, Fransa, Ermenistan, Yunanistan, Hırvatistan vb. pek çok ülkenin ulusal devlet olup olmadığı hiçbir biçimde tartışma konusu ya da gündem maddesi olmazken, bazı ülkelerde (özellikle Türkiye) ulusal devletler “çağının” sona erdiği kolayca ilan edilebilmektedir. Bu açıdan Türkiye, bu propagandanın “deney alanı” olarak kullanılmıştır.

Bugün Avrupa Birliği içinde yer alan hiçbir “halk” kendisinin bir ulus olup olmadığından ve kendi ulusal devletinin varlığından şüphe duymamaktadır. Bu ülkelerde, dünyanın “globalleştiği”, dolayısıyla “globalleşen dünyada ulusun ve ulus-devletin sona erdiği” türden bir düşünce, “algı” ya da eğilim mevcut değildir. Yapılmış olan tüm AB anlaşmalarına rağmen, bu ülkelerin halkları ulusal sınırların ortadan kalktığına ilişkin bir “algı”ya sahip bile değillerdir. Türkiye’de “sınırların”, yani ulusal devlet sınırlarının “kalkması” diye sunulan Şengen Anlaşması, sadece ve sadece ülkeler arasındaki seyahatlere ilişkin vize gerekliliğinin ortadan kalkması olarak görülmektedir. Çok daha somut olanı ise, Fransa’nın Şengen Anlaşması’na koyduğu “şerh” sonucu, kendi ulus-devlet sınırlarının, yani Fransa devlet sınırlarının 15 kilometresinden itibaren her türlü giriş-çıkışları kontrol etmesidir.

Türkiye’de ise, sağcı, solcu, neo-liberal ya da neo-liberal solcu, dünyanın “globalleştiğinden”, “globalleşen dünyada ulusal sınırların ve ulusal devletlerin ortadan kalktığı”ndan neredeyse hiç şüphe duymamaktadır. Böyle olunca da, Avrupa Birliği’ndeki gerçekler “ademe mahkum” edilmektedir.

Bu neden böyle yapılmaktadır?

“Global” gerçekler neden yokmuş gibi davranılmaktadır?

İşte Türkiye’de “aydın kesim” için ilk başta sorulacak sorular bunlardır.

Bu “aydın kesim”, gerçeği kavramakta (nedense!) zorlandığı ölçüde, sorunun yanıtına göre gerçeğin ne olduğunu saptamaya çalışmaktadır. Dolayısıyla tarihsel ve somut gerçekliğin ne olduğunun ortaya konulmasıyla fazlaca ilgilenmemektedirler. Varsa da, yoksa da “neden” sorusunun yanıtlanmasını istemektedirler. Doğal olarak, bu “neden”e göre gerçeği saptama budalalığı, hemen her alanda, her konuda, her düzeyde “komplo” senaryolarının ortaya atılmasına yol açmaktadır. Eğer bu “aydın kesim”e sunulan bir senaryo kabul görürse, doğal olarak bu senaryonun “dayanakları” gerçek olarak kabul edilecektir!

Ne kadar manipülasyondan ve dezenformasyondan söz edilirse edilsin, ne kadar bunların varlığı kabul edilirse edilsin, yine de somut gerçekliği anlamakta zorlanan ve hatta hiç anlamayan bir “aydın kesim” söz konusudur. Gerçek, bu “aydın kesim”e çok “basit” görünmektedir. Onlar, böylesine “basitçe” ortaya konulabilen, düşünme ve yargılama yeteneğine sahip herkes tarafından “kolayca” anlaşılabilen gerçeklere inanmamaktadırlar. Kendileri “onca eğitime” rağmen, doların ya da borsanın neden inip-çıkışını bile anlayamamışken, başkalarının “kolayca” gerçekleri anlamasını anlayamamaktadırlar. Anlayamadıklarını da anlayamadıklarından, “öküzün altında buzağı aramaya” koyulmaktadırlar. Ve bu andan itibaren onlar için sorun, “öküzün altındaki buzağı”nın ne olduğu, nasıl olduğu, nereden geldiği, nasıl geliştiği vb. zıvalıklar olmaktadır.

Örneğin inanç şudur: AB ülkelerinde ulus-devletler ortadan kalkmıştır! Ama aynı “inanç sahipleri”, Almanya-Türkiye futbol maçında “Türk bayrağını” sallayanları “ırkçı-milliyetçi” olarak aşağılarken, karşı tribünde “Alman bayrağı” sallayan Almanı “AB vatanı” olarak “algı”layabilmektedir.

Yine aynı “inanç sahipleri”, “Türkiye Cumhuriyeti Anayasası”nda “Türk” sözcüğünün geçmesini bir “ırkçılık” ya da “faşist milliyetçilik” ürünü olarak görürken, “dünyadaki hiçbir ülkenin anayasasında böyle etnik ulus ifadesi bulunmamaktadır” diyebilmektedir. Ama aynı “inanç sahipleri” birer “aydın” olarak, örneğin Federal Almanya Cumhuriyeti Anayasası’nda kimin “Alman”

olduğunun bile tanımlandığını kolayca bilmezlikten gelmektedirler. (Bunlara Fransa Anayasası'nı örnek veremiyoruz, çünkü bu "inanç sahipleri" için "ulus-devleti" başımıza "musallat eden" Fransızlardır! Ayrıca Almanya iyi bir örnektir, çünkü "Milli Görüş"ün kalesidir!)

Federal Almanya Cumhuriyeti Anayasası şu sözlerle başlamaktadır:

"Tanrı ve insanlar karşısındaki sorumluluğunun bilincinde olan, birleşmiş bir Avrupa'nın eşit haklara sahip bir üyesi olarak, dünya barışına hizmet etmek emeliyle beslenerek özgür iradesiyle hareket eden Alman halkı (*Deutsche Volk*), kendi Anayasa yapma yetkisine dayanarak, işbu Anayasayı kabul etmiştir."

Bu anayasada, "bütün Almanlar" (*Alle Deutschen*) diye başlayan maddeler bulunmaktadır. Örneğin, "Bütün Almanlar dernek kurma hakkına sahiptir" vb.

"Alman Anayasası"nda "Alman" (*die deutsche*) sözcüğü 61 yerde kullanılmaktadır. Vatandaşlık, "Alman vatandaşlığı" olarak ve Federal Meclis "Alman Federal Meclisi" (*der deutsche Bundestag*) olarak tanımlanmaktadır.

Bu "Alman Anayasası"nda "ulus", yani "nation" sözcüğü tek bir yerde geçmektedir. Burası da "Alman Ulusal Marşı"na (*Die deutsche Nationalhymne*) ilişkin açıklama bölümüdür. "Alman tarihi"ne bakan herkesin kolayca göreceği gibi, Almanların tüm tarihinde bir kez "ulusal meclis" kurulabilmiştir ve bu da 1848 devrimleri sırasında Frankfurt-Main'da toplanan meclistir. 1848 devriminin yenilgisinden sonra bu sözcük "unutulmuş" ve Hitler dönemi dışında hiç kullanılmamıştır.

Türkiye'de "dünyanın globalleştiği inancına sahip olanlar" açısından en tipik madde ise, "Alman" kavramının anayasada *hangi anlamda* kullanıldığına ilişkin maddedir (116. Madde).

Resmi Türkçe çevirilerde "Alman vatandaşlığı" başlığıyla çevrilmiş olan bu madde, Almanca "Begriff 'Deutscher'; Wiedereinbürgerung von Verfolgten" ("Alman" kavramı; mültecilerin yeniden vatandaş olması") başlığını taşır. Bu maddeye göre, "Alman vatandaşlığına sahip olanlar ya da Alman soyundan (*etnitesinden*) olanlar Almandır" (Madde 116).*

"T.C. Anayasası"na göre ise, "Türk devletine vatandaşlık bağıyla bağlı herkes Türk'tür" (Madde 54).

Tüm bunlar ortadayken, hala "dünyanın hiçbir anayasasında ("Fransızlar da var" mı dediniz? Geçiniz! Onlar zaten ulus-devleti başımıza bela ettiler!) etnik tanımlama yoktur" söylemiyle polemikler ve suçlamalar yapılabilmektedir.

Burada asıl söz konusu olan "niyetler"dir. Almanlar "iyi niyetli" oldukları için, "Alman" sözcüğü "etnik" bir sözcük olarak kabul edilmez. Ama "T.C." ya da "Türkler", "tarih boyunca her zaman kan dökücü ve ırkçı" oldukları için "kötü/art niyetli"dirler. Dolayısıyla anayasada yer alan "Türk" sözcüğü "etnik" ya da "ırksal" bir tanımdır.

Burada önemli olan "niyet" in iyi ya da kötülüğü değildir. Bir şeyin gerçek olup olmadığıdır. 12 Eylül faşist askeri darbesinin anayasasındaki "Türk" sözcüğü, açık ve kesin biçimde **homojen** bir ulus anlayışına dayanır. Bu homojen ulus anlayışı, "sınıfsız, imtiyazsız, kaynaşmış" bir ulus bilinci oluşturmaya yönelik 1920'lerin anlayışıdır. 12 Eylül faşist askeri darbesi bu anlayışı 1980'lere taşımıştır. Bunun nedeni ise, sınıf mücadelesinin gelişimi ve Kürt ulusal hareketlerinin ortaya çıkmasıdır. Her durumda ege-men sınıf, kendi egemenliğine yönelik her tehlikeye karşı "ulus"u yardıma çağırır. 12 Eylül faşist askeri darbesinin yaptığı da budur.

Bunun gerçek olması bir şeydir, böyle

* Bu maddenin Almanca tam metni şöyledir: "(1) Deutscher im Sinne dieses Grundgesetzes ist vorbehaltlich anderweitiger gesetzlicher Regelung, wer die deutsche Staatsangehörigkeit besitzt oder als Flüchtling oder Vertriebener deutscher Volkszugehörigkeit oder als dessen Ehegatte oder Abkömmling in dem Gebiete des Deutschen Reiches nach dem Stande vom 31. Dezember 1937 Aufnahme gefunden hat."

Bu maddenin resmi İngilizce çevirisi şöyledir: "(1) Unless otherwise provided by a law, a German within the meaning of this Basic Law is a person who possesses German citizenship or who has been admitted to the territory of the German Reich within the boundaries of 31 December 1937 as a refugee or expellee of German ethnic origin or as the spouse or descendant of such person."

Bu maddenin resmi Türkçe çevirisi şöyledir: "(1) Bu Anayasadaki anlamda Alman, diğer yasal düzenlemeler saklı kalmak üzere, Alman vatandaşlığına sahip olanlar veya Alman soyundan olup 31 Aralık 1937 tarihindeki Alman İmparatorluğu sınırları içinde kabul edilmiş olan mülteci veya sürgün edilenler ile bunların eşi veya fürü."

bir durumun “dünya çapında mevcut olmadığı” iddiası bir başka şeydir. Almanya örneğinde ortaya koyduğumuz gibi, dünyanın her ulusal devletinde bir “ulus” tanımı mevcuttur. Almanya anayasasında “yurttaşlık” temeline dayalı bir “Alman” tanımı yapılmasının nedeni, Hitler faşizminin “üstün ırk” ideolojisidir. Mevcut “Alman” ile Hitler “Alman”ının farklılığına yapılan bir göndermedir. Ama “Alman”, yine aynı “Alman”dır.

Sorun, homojen olmayan, yani çok uluslu devletlerde, böylesine “homojen ulus” a dayanan tanımlamanın yanlışlığındadır. Ama bunun yanlışlığının gerçek nedenleri

ortaya konulmadan, bu yanlışlığın üzerinden demagoji ya da manipülasyon yapmak başka şeydir.

“Yarın”, anayasadaki bu “Türk” tanımı değiştirilebilir. Alman anayasasında olduğu gibi, “Bu anayasada geçen Türk terimi, Türkiye Cumhuriyeti’ne vatandaşlık bağıyla bağlı herkesi kapsar”* biçiminde değiştirildiğinde, Türk milliyetçiliği ya da ırkçılığı ortadan kalkmış olmayacaktır. Faşizmi, milliyetçiliği ve ırkçılığı teşhir etmek ve bunlara karşı mücadele etmek için, herşeyden önce gerçeklerin bilincine varılması gerekir.

“Dünya çapında kapitalizmin feodalizm üzerinde sonal zaferi dönemi, ulusal hareketlerle bağlantılı olmuştur. Burjuvazi, meta üretiminin tam zaferi için iç pazarı ele geçirmek ve tek bir dili konuşan nüfusun bulunduğu toprakları, bu dilin gelişmesini ve yazın alanında pekişmesini önleyen tüm engelleri ortadan kaldırarak, siyasal olarak birleştirmek zorundadır. Burada ulusal hareketlerin ekonomik temeli ortaya çıkar. Dil, insanların karşılıklı ilişkisinin en önemli aracıdır. Dilin birliği ve engelsiz gelişimi, çağdaş kapitalizme uygun ölçekte gerçekten özgür ve yaygın ticaret için, değişik sınıflardan nüfusun özgür ve geniş gruplaşması için, son olarak da, pazarlar arasında, büyük ya da küçük her bir ve her mülk sahipleri arasında ve alıcı ile satıcı arasında yakın bir ilişkinin kurulması için en önemli koşuldur.

Bu nedenlerle, her ulusal hareketin eğilimi, çağdaş kapitalizmin gereksinmelerini en iyi karşılayan ulusal devletlerin oluşumuna doğrudur. En derin ekonomik etkenler bu amaca doğru ilerler ve bu yüzden, Batı-Avrupa’nın tümü için, hayır, tüm uygar dünya için, **ulusal devlet**, kapitalist dönemde **tipik ve normal olandır**.

Bu nedenle, eğer ulusların kendi kaderlerini belirlemesinin anlamını, **yasal tanımlamalarla** hokkabazlık yaparak ya da soyut tanımlamalar ‘icat ederek’ değil de, ulusal hareketlerin ekonomik-tarihsel koşullarını irdeleyerek kavramak istiyorsak, kaçınılmaz olarak, ulusların kendi kaderlerini belirlemesinin bu ulusların yabancı ulusal gövdeden siyasal olarak ayrılması ve bağımsız bir ulusal devletin oluşturulması anlamına geldiği sonucuna ulaşırız.” (Lenin, “Ulusların Kendi Kaderlerini Belirleme Hakkı”, *Seçme Yazılar IV*, s. 115-116.)

* “İmralı Tutanakları”na göre, A. Öcalan ile Sırrı Süreyya Önder arasında geçen diyalogda, A. Öcalan, “vatandaşlık tanımı”nı, “*Özgür iradesiyle Türkiye Cumhuriyeti’ne bağlılığını ifade eden her birey Türkiye Cumhuriyeti vatandaşıdır*” şeklinde “yaz”dırmıştır. Burada “*özgür iradesiyle*” ibaresiyle soruna “dahice” bir çözüm önerilirken, sözcüğün tam anlamıyla “yasal tanımlarla hokkabazlık” yapılmıştır. Sadece “özgür irade” sahiplerini, yani “erişkinleri” kapsayan, çocukları vb. nüfusu yoksayan bu hokkabazlığın kıymet-i harbiyesi de olmamıştır.

“Barış”ın Vizyonu ve “Akil Adamlar”ın Misyonu

Herşey güzel güzel gidiyordu. “İmralı”dan “mesajlar” alınıyor ve veriliyordu. “Barış” zamanı gelmişti, “fikirler konuşacak”tı. Ama önce PKK “silah bırakmalıydı”. Zaten “Başkan Apo” da bu “mesajı” vermişti.

Ardından “çekilmenin sağlıklı ve güvenli olabilmesi” için “Akil Adamlar” devreye girecekti. Gazetelerde “Akil adam adayları” görücüye çıkarıldı. İsmail Beşikçi’den Baskın Oran’a, Sezen Aksu’dan Kadir İnanır’a, Orhan Pamuk’tan Gencay Gürsoy’a, Hasan Cemal’den Yılmaz Ensaroğlu’na kadar “Akil adaylar” sergiye çıktı. Karpuz sergisi misali “seçmece”ydi bunlar.

Herşey MİT ile “Başkan Apo” tarafından mutfakta pişirilmişti. Sıra pişmiş yemeğe su katmadan yemektir!

Birden “Başbakan Erdoğan” televizyona çıktı. CNN Türk’te Doğan Medya’nın “seçkin” temsilcilerinin karşısına oturdu ve konuştu:

“Silahların bırakılması diyoruz, bırakılmaması sıkıntı doğurur. Silahlı olan kişi oradan geçerken sıkıntı olur. Burasını yol geçen hanına çevirmek doğru olmaz. Silahsız olarak geçişini yap.

Silahla geçiyorlarsa hukuksal mü-

dahale gerekir. Gidecek olan silahını nerede bırakırsa bırakıp öyle gitsin. Aksi taktirde bu provokasyona çok açıktır. Anayasaya aykırı bir yasal zemin nasıl oluşturabiliriz? Gidecek olan silahını ne yaparsa yapsın öyle gitsin... İster gömsün, mağarada falan bıraksın. Yeni Oslo sürecine müsaade etmem. Orada böcekler devreye giriyor. Eğer geçeceklerse silahı bırakacaklar, bizim güvenlik kuvvetlerimiz de elinde silah olmayana ateş etmez.

‘Silahın susması’ demek ‘silah eldedir, ateşlenebilir’ demek. Ben ‘susması’ demiyorum ‘silahın bırakılması’ diyorum. Silah bırakılırsa orada operasyon olmaz. Senin sırtında silah, doçka, kanas sınırdan geçiyorsun. Güvenlik gücüm bunu gördüğü zaman sessiz kalırsa yardım ve yataklıktan suç işler. Bunun için yasal düzenleme teklifiyle gelmek, yasa bilmezliktir. Böyle saçmalık olur mu? Silah bırakmadan bu iş olmaz.”

Böylece Recep Tayyip Erdoğan, PKK’nin “silahlı unsurları”nın “sınır dışına çekilmesi” denilen şeyin, PKK’nin “silahsızlandırıl-

ması”, yani “silahsız unsurları”nın “sınır dışına çekilmesi” olacağını buyurdu.

Ardından günlerdir konuşulan, BDP’ye göre “Akil kadınlar” olması istenen, ardından “Akil insanlar”da ortak payda bulunan “Akil adamlar” a sıra geldi.

“Bu süreç devam ediyor. Bu süreçte bir yere varacağız. ‘Ben de varam’ diyorlarsa biz de eyvallah diyeceğiz. **Yedi bölgede** yedişer kişiden oluşan **akil insanlar kadromuz** olacak. Bunların bütün gayreti toplumsal algıyı oluşturmak onu geliştirmek. Çünkü birileri çomak sokuyor. Vur de vuralım, öl de ölelim. Bunlar siyasetçiye yakışmıyor. Bu senin teröristin kötü, benimki iyi gibi bir anlamı çıkarır. Akil insanlardan bir kişi başkan, bir kişi başkan vekili, bir sekreteryaya, 4 kişi de üye olacak. Başkanlarla birbir muhatap olacağım. Akil insanlar 1 ay içinde bitirecekler. Yasal bir statüsü olmayacak. Toplumsal bir destek. Tüm masraflarını da biz karşılamak suretiyle yürüteceğiz. **O bölgelerdeki STK’ları ziyaret, sempozyumlar, konferanslar düzenlemek suretiyle böyle bir çalışma yürütecek. Bizim Kamu Güvenliği Müsteşarlığı bu işin sekreteryasını yürütecek.** Sınır terk edenleri izleyecekler falan... **Böyle bir görev, söz konusu değil.**”

Recep Tayyip Erdoğan’ın “Kamu Güvenliği Müsteşarlığı” dediği, resmi adıyla “*Başbakanlık Kamu Düzeni ve Güvenliği Müsteşarlığı*”nın “sekreteryaya” sını yapacağı, -“yedi bölgede yedişer kişiden oluşan” “Akil adam-

lar” ya da “Akil kadınlar”ın “misyonu”, hiç de öyle “sınır terk edenleri izleyecekler falan..” olmayacağı da buyruldu.

“Misyon” da, “yedi bölgede”, yani Türkiye “coğrafya”sının her yerinde (STK’ları ziyaret ederek, sempozyumlar, konferanslar düzenleyerek) yerine getirilecek bir PR çalışması olmaktan öteye geçmemektedir.

Zaten “sekreteryaya”sının “Kamu Düzeni ve Güvenliği Müsteşarlığı” tarafından yapılan bir “misyon”un da başka türlü olması beklenemez. Çünkü “resmen” 5952 sayılı kanunla kurulmuş olan bu müsteşarlığın görevi, , “*terörle mücadeleye ilişkin politika ve stratejiler geliştirmek ve bu konuda ilgili kurum ve kuruluşlar arasında koordinasyonu sağlamak*”tır. Bu müsteşarlığın “misyonu” Recep Tayyip Erdoğan’ın “sekreteryaya” dediği şey, “terörle ilgili kurum ve kuruluşlar arasında koordinasyon sağlamak” olduğu için, “Akil adamlar” (ya da “Akil kadınlar”) doğrudan “terörle ilgili kuruluşlar” kapsamına girmektedir.

Artık silahlarını “mağaraya” ya da toprağa “gömen” PKK’lılar silahsızlandırılırken, liberal, neo-liberal, türbanlı, türbansız, bilcümle “yetmez, ama evet”çiler, “terörle mücadeleyle ilgili kurum”un “bir kullanımlık personeli” olarak “akil”leşirken, Recep Tayyip Erdoğan’ı “Sayın başkan” haline getirecek anayasa referandumunda “propagandist” olarak çalışmaktan başka yapacakları pek bir şey kalmamıştır.

Görülen o ki, Türkiye’nin böylesi “terörle mücadele”nin “akil” adam ya da kadınlarından daha çok, akla ve akıl sağlığına ihtiyacı olacaktır.

İnternet Adresi:

www.kurtuluscephesi.com

www.kurtuluscephesi.org

www.kurtuluscephesi.net

E-Posta Adresi:

kurcephe@kurtuluscephesi.org

erisyayinlari@kurtuluscephesi.org

MAHİR ÇAYAN: KESİNTİSİZ DEVRİM I

MAHİR ÇAYAN: KESİNTİSİZ DEVRİM II-III

İLKER AKMAN: MEVCUT DURUM VE DEVRİMCİ TAKTİĞİMİZ

*** TÜRKİYE DEVRİMİNİN ACİL SORUNLARI-I

*** OLİGARŞİ NEDİR?

*** MARKSİZM-LENİNİZM BİR DOĞMA DEĞİL, EYLEM KILAVUZUDUR-III

*** THKP-C/HDÖ VE 15 YIL

*** POLİTİKLEŞMİŞ ASKERİ SAVAŞ STRATEJİSİ VE DEVRİMCİ TAKTİĞİMİZ

*** GRAMSCİ ÜZERİNE

*** REVİZYONİZMİN REVİZYONU

*** ULUSAL SORUN ÜZERİNE

*** “BDS”: BİR PRAGMATİK SAPMA

*** “YENİ” OPORTÜNİZM ÜZERİNE

*** ZAFER BİZİM OLACAKTIR! [Ankara Davası Savunması]

*** DEVRİM PROGRAMLARI

*** RUS DEVRİMİNDEN ÇIKAN DERSLER

*** ESKİ BİR GERİLLANIN “EMEK”İ

*** PASS VE “YENİ ÇÖZÜM”ÜN FIRSATÇILIĞI

DEVRİMCİ MARŞLAR VE EZGİLER

DÜNYADA VE TÜRKİYE’DE EKONOMİK BUNALIM [Kurtuluş Cephesi Seçmeler-I]

DÜNYADA VE TÜRKİYE’DE EKONOMİK BUNALIM II [Kurtuluş Cephesi Seçmeler-III]

LAİKLİK VE ŞERİATÇILIK ÜZERİNE [Kurtuluş Cephesi Seçmeler-II]

TARİHTE, GÜNÜMÜZDE VE DEVRİMCİ MÜCADELEDE KADINLAR

